

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 41^{ΟΥ} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2000 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 79

Ένας ταξιδιώτης των εικόνων στα μονοπάτια της μουσικής.

Το πλήρες όνομά του είναι Μισέλ Ντακαμάνι (Τόνι) Γκάτλιφ. Αλγερινός στην καταγωγή με τσιγγάνικη φλέβα, από φτωχή οικογένεια, "έτυχε", όπως επιμένει ο ίδιος να λέει, "να ασχοληθεί με τον κινηματογράφο - χωρίς τον οποίο θα ήταν ίσως ένα τίποτα". Κι έτσι "έτυχε" να δούμε κι εμείς, μέσα από τις ταινίες του *Les princes*, *Latcho drom*, *Gadjo dilo*, και τώρα την *Vengo*, τον κόσμο των τσιγγάνων αλλά από μέσα. Τόσο από μέσα και σφαιρικά, που οι ταινίες αυτές θα μπορούσαν να εγκαινιάζουν ένα νέο είδος στην ιστορία του κινηματογράφου: το τσιγγάνικο σινεμά. Όχι ταινίες για τους τσιγγάνους και το φολκλόρ τους, τη μουσική και το χορό τους, τις φορεσιές και τα τελετουργικά τους - τέτοιες έχουμε δει κι άλλες, καλές ή κακές - αλλά ταινίες-τσιγγάνικες για τους τσιγγάνους. Τους Gitan, Χαλάμπ, Bohemian, Rom ή όπως αλλιώς τους λένε. Ταινίες που αναζητούν τα μονοπάτια των τραγουδιών και της μουσικής τους και οι εικόνες αποτελούν το όχημα ή το μέσο αυτής της αναζήτησης. Μιας αναζήτησης που α-

φορά σ' έναν κόσμο που χάνεται, έναν νομαδικό τρόπο ζωής-αρχέγονο, ένα είδος ανδρώπων υπό εξαφάνιση σε όλες τις εθνότητες, που εγκαθίσταται πια, θέλει δεν θέλει, σ' έναν μόνιμο τόπο διαμονής, με ή χωρίς τίτλους ιδιοκτησίας, κάτι που προαναγγέλει τον θάνατο της νομαδικής του φύσης. Γιατί τσιγγάνος σημαίνει άνθρωπος χωρίς πατρίδα -όπου γης και πατρίς- χωρίς ακίνητη περιουσία (εξ' ου και τα κρεμασμένα φλουριά και βραχιόλια και τα χρυσά δόντια στο στόμα) που συνεχώς τριγυρνούν, φτύνουν όπου βρουν, πίνουν, γλεντούν, βγάζουν λίγα ή πολλά χρήματα και αμέσως τα σπαταλούν, δεν κάνουν σχέδια για το μέλλον ποτέ κι όσο αν ε-

σύ τους συμπονάς ή τους περιφρονείς αυτοί σε κοιτούν μ' ένα ύφος σαν να είναι πρίγκιπες ή πριγκίπισσες. Σ' αυτόν τον κόσμο που χάνεται, αφομοιώνεται από τον άλλο κόσμο, τον δικό μας, ή γκετοποιείται σε καταυλισμούς, σαν απραξιών ενός γραφικού περιδωρίου ή μελετάται η διάσωσή του, σαν να είναι η καρέτα - καρέτα, μόνο ένας τόπος υπάρχει ακόμα να κινηθείς: να κάνεις τέχνη την τέχνη τους, να εκφράσεις κάτι από την ταξιδιάρικη ψυχή τους, να αναζητήσεις τα μονοπάτια της μουσικής του. Κι ό- που σε πάνε. Όπως κάνει ο Τόνι Γκάτλιφ στις ταινίες του, που "έχει δείξει τους τσιγγάνους όπως κανείς άλλος όπως αυτός". Μέσα από την μουσική τους, που είναι η ψυχή τους.

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ:

Η αγάπη είναι ελέφαντας (σελ. 8)

του Στράτου Τζίτζη • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2000

Πρόκειται για μια ερωτική κωμωδία, σε παραγωγή του Κώστα Βαρκαδού, που εστιάζει στα πάμπολλα προβλήματα του σύγχρονου Έλληνα να προσδιορίσει την ερωτική του συμπεριφορά. (ώρα προβολής 11:30)

Πίσω πόρτα (σελ. 8)

του Γιώργου Τσεμπερόπουλου • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2000

Στην Αθήνα της αναμόρφωσης, της γιγαντοδόμησης και της υπερβολής μας μεταφέρει στην ταινία του ο Γιώργος Τσεμπερόπουλος που στρέφει την κάμερά του στα ανήσυχα χρόνια του εξήντα και ανοίγει την Πίσω Πόρτα της ψυχής ενός εφήβου που βιώνει την πρώιμη ενηλικίωσή του. (ώρα προβολής 13:30)

Αγέλαστος πέτρα (σελ. 8)

του Φίλιππου Κουτσαφτή • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2000

Η δεκαετής και πλέον κινηματογράφηση της Ελευσίνας, μιας πόλης τόσο κοντά γεωγραφικά στην Αθήνα, αλλά συνάμα τόσο ξεχωριστής και μοναδικής στην ιστορική παρουσία της και στην πολιτισμική παράδοσή της, αναδεικνύει τον πάντα παρόντα ιερό χαρακτήρα της και η Αγέλαστος πέτρα του Φίλιππου Κουτσαφτή αντιμετωπίζει ευλαβικά την πόλη των μυστηρίων της θεάς Δήμητρας. (ώρα προβολής 18:00)

Τζορτζ Ουάσινγκτον / George Washington (σελ. 6)

του Ντέιβιντ Γκόρντον Γκριν (ΗΠΑ, 2000) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Φιλμ παράξενα λυρικής διάθεσης και αμεσότητας, σχεδόν σουρεαλιστικό στον τρόπο που δείχνει την ζωή στην φτωχή κι εξαθλιωμένη πόλη του αμερικάνικου νότου, η ταινία είναι ένα όμορφο και ποιητικό ταξίδι στις εφηβικές ψυχές των ηρώων του, στις σκέψεις και τα συναισθήματά τους, στις ανατροπές και τις μεταλλάξεις που θα φέρει η μοίρα στη ζωή τους. (ώρα προβολής 20:30)

Φτηνά τσιγάρα (σελ. 8)

του Ρένου Χαραλαμπίδη • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2000

Μετά την προέξοχη έκκληση του φτηνού και ασπρόμαυρου *No Budget Story* (διακρίθηκε με βραβείο της διεθνούς ένωσης κριτικών) και στο ενδιαμέσο αρκετών ρόλων του στο σινεμά ή την τηλεόραση, ο 30χρονος Ρένος Χαραλαμπίδης φέρνει στη Θεσσαλονίκη τη δεύτερη μεγάλη μινι-ταινία του, που ήδη εξασφάλισε συμμετοχή σε διάφορα φεστιβάλ του κόσμου και διανομή στις αμερικάνικες κινηματογραφικές αίθουσες. (ώρα προβολής 23:00)

“Οι τσιγγάνοι είναι πολύ περήφανοι για το έργο μου, γιατί αισθάνονται σαν να είμαι ένας αδελφός ή ένας γονιός που κάνει κάτι γι' αυτούς. Και κυρίως, γιατί βλέπουν αυτό που δείχνω σαν μια εικόνα παραδειγματική για τα παιδιά του μέλλοντος.”

Tony Gatlif

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ

5 Η μουσική είναι για μένα πιο σημαντική από τον κινηματογράφο, μας λέει ο Tony Gatlif φεύγοντας

6 Τζορτζ Ουάσινγκτον: Μια νεανική ταινία από έναν νεαρό αμερικάνο σκηνοθέτη, στο Διεθνές Διαγωνιστικό.

7 Η Ιουλία τον Αύγουστο Εκτός Συνταγωνισμού και η Τζέσικα Λίντμπεργκ μας μιλάει για τα seventies στη Σουηδία

8 Πέντε ελληνικές ταινίες, τρεις που έχουν ήδη προβληθεί και δύο κινούμενες, στο Θεατήριό Ελληνικού Κινηματογράφου

13 Ο Γιώργος Ζέρβας, ο Μίρης Κουγιουμτζής και ο Δημήτρης Αθηνίτης σήμερα σε Πρώτο Πλάνο

14 Ασφυκτικά περιβάλλοντα στους Νέους Ορίζοντες και οι άνθρωποι του μαφείου του Florian Flicker

15 Ο κύκλος της υπογορευμένης ιρανικής ταινίας του Jafar Panahi

16-17 Tuncel Kurtiz: Ένας Τούρκος -ελληνιστής- ηθοποιός στην Κριτική Επιτροπή και ο Aleksandr Sokurov και η Kira Muratova από τη Ρωσία

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΠΕΡΑΣΗ...

• Φτάσαμε αισίως στη μέση της φετινής Φεστιβαλικής σεζόν και είναι η ώρα για έναν πρώτο απολογισμό. Οι αίθουσες πλέον πια γίναν απλησίαστες, εκτός κι αν δεν σας πειράζει να παρακολουθείτε την ταινία καθισμένοι στις σκάλες. Οι πρώτες ταινίες που κάνουν πάταγο είναι γεγονός. Ο διάλογος σχετικά με το μέλλον του κινηματογράφου βρήκε τον προσανατολισμό του και στη συνέντευξη τύπου που έδωσε η κριτική επιτροπή του Διεθνούς διαγωνιστικού καταλήξαμε στο λόγο που ένα Φεστιβάλ κινηματογράφου πρέπει να υφίσταται. Ο λόγος είναι ο εξής: "Τα Φεστιβάλ υφίστανται για να ενώνουν ανθρώπους που αξίζουν και για να βάζουν την αξία στη θέση της". Νομίζω, ότι αυτό το λέει όλα.

• "Technology is Empty. Reveloution starts in mind". Η δήλωση ανήκει στον περσινό νικητή του Βραβείου FIPRESCI, Fred Kelemen και μέλος της φετινής κριτικής επιτροπής. Την ακούσαμε κατά τη διάρκεια της συνέντευξης τύπου που έδωσε η επιτροπή. Η φράση αυτή συμπυκνώνει τον πυρήνα του διαλόγου που θέτει η φετινή διοργάνωση: Τεχνολογία και Επανάσταση. Δύο λέξεις που τις ακούω πολύ, τελευταία. Τόσο πολύ, που μου φαίνεται ότι στο τέλος θα επαναστατήσω κι εγώ.

• Η επανάσταση πάντως του κ. Αθανίτη θα είναι το πέρασμά του από τις χαμηλούς κόστους παραγωγές στις μεγάλες παραγωγές. Αυτό είπε στην συνέντευξη τύπου που έδωσε με αφορμή την ταινία του *2000+1 στιγμές*. Λίγο αργότερα, ο κ. Αθανίτης, ρώτησε τον κ. Skolimowski - στην συνέντευξη τύπου του τελευταίου - για τις δυσκολίες που αντιμετώπισε όταν έφυγε από την Πολωνία και πήγε στην Αμερική. Λέτε να 'χει κάτι στο μυαλό του; Ο κ. Skolimowski, πάντως, έφυγε από την Πολωνία για λόγους... λογοκρισίας. Ο κ. Αθανίτης για ποιούς λόγους να φύγει απ' την Ελλάδα;

• Αν θέλετε πάντως να κάνετε επανάσταση στο μακιγιάζ σας δεν έχειτε παρά να χαϊδέψετε το προσωπό σας αφού πρώτα διαβάσετε το Πρώτο Πλάνο.

travelling

Επανάσταση πάλι και νέες τεχνολογίες Μήπως είδε κανείς τη Βίκυ Βολιώτη;

Κάντε το και μετά κοιταχτείτε στον καθρέφτη. Πολύ φρεσκοτυπωμένο δεν βγαίνει;

• Η δήλωση, πάντως, του Τούρκου ηθοποιού Tuncel Kurtiz (μέλους της κριτικής επιτροπής): "Αγωνιζόμαστε ενάντια στον Αμερικανικό εμπορικό κινηματογράφο", επαναφέρει επιτέλους τις παραδοσιακές αξίες στους κύκλους των επαναστατών.

Εν: Καλά ρε παιδιά, εμένα ούτε μια φορά; Εδώ η εφημερίδα Μακεδονία με έβαλε... Δε μοιάζω εδώ λίγο με την Ανν Άρτσερ;

τιστικά" κέντρα της πόλης;

• Το πρώτο μεγάλο μπαμ έγινε με την ταινία *101 Ρέικιαβικ*. Μια ταινία που μου

θύμησε το *Για όλα φταίει το γκαζόν*. Η μαμά μου είναι λεσβία κι εγώ είμαι ο πατέρας του παιδιού της γκόμενάς της. 'Η μήπως, η μητέρα του παιδιού μου είναι η γκόμενα της λεσβίας μανάς μου; Όχι, όχι. Η γκόμενα της... Τέλος πάντων. Αυτή κι αν είναι αληθινή επα-

Βίκυ: Για πες μου το κινητό του Στέργιου; 0972, να, 783500... (ντινιιι)

Γέρζι: Ρε παιδιά, καλά τρώμε, καλά πίνουμε, διασκεδάζουμε... Αυτά για το επαναστατικό μέλλον της νέας τεχνολογίας, τι τα θέλαμε;

• Σήμερα, κι ενώ ήταν προγραμματισμένο ο ηθοποιός Σπύρος Φωκάς να παρουσιάσει τον Νίκο Ζερβό στη συνέντευξη τύπου της ταινίας *Βίτσια γυναικών*, μαθαίνω ότι εξαιτίας μιας ψύξης που έπαθε ο κ. Φωκάς δεν είναι σίγουρο αν μπορέσει να είναι παρών. Λέτε να φταίει η υγρασία της Θεσσαλονίκης για την ψύξη του ή μήπως οι επισκέψεις του στα "πολι-

νάσταση ηθών. Όλοι όσοι δεν πρόλαβαν περιμένουν τώρα τον Σαββατιάτικο μεταμεσονύκτιο μαραθώνα για να την δούν. Οι προβλέψεις λέγαν ότι θα πάρει και διανομή στις αίθουσες. Λες;

• Πριν από δυο μέρες στην Αποθήκη Γ, πέφτω τυχαία πάνω στη Βίκυ Βολιώτη, που περιφερόταν μόνη στους χώρους του Φε-

Έλεν (τσα): Αχ! Και σταματάει που λες το αυτοκίνητο ο Χάρβεϊ, και κάνει νόημα: "Ελά". Πάω, και μου βάζει αυτόγραφο στο Πρώτο Πλάνο που κρατούσα... Αχ! Ξετρελάθηκα!

στιβάλ. Βλέπω προχθές το *2000+1* και "πέφτω" ξανά πάνω στη Βίκυ Βολιώτη, που έπαιζε στην εν λόγω ταινία. Βλέπω χθές *Το φως που σβήνει* και "Ξαναπέφτω" πάνω στη Βίκυ Βολιώτη. Έπαιζε και σε αυτήν. Πέφτω για ύπνο και ξαναματαβλέπω τη Βί-

κυ Βολιώτη. Έπαιζε και στ' όνειρό μου. Σήμερα κάτι μου λέει ότι, κάπου, θα ξαναματαξαναδώ τη Βίκυ Βολιώτη. Δε μπορεί κάπου θα παίζει. Αν δω τη Βίκυ Βολιώτη να "παίζει" και στα Βραβεία, δε νομίζω ότι θα τ'αντέξω.

• Πρακτολούθω με θρησκευτική ευλάβεια το "σίριαλ" *making of...*, όπου πρωταγωνιστεί ο θόδωρος Αγγελόπουλος, και βλέπω ότι ο κεντρικός ήρωας καταφέρνει όλο και με μεγαλύτερη ευκολία να αντιμετωπίσει τις συμπληγάδες που συναντά στον δρόμο του. Σήμερα βρισκόμαστε στο επεισόδιο με θέμα το βήμα κάποιου πελαργού. Τι θα συμβεί άραγε; Όσο για τους υπόλοιπους ήρωες του "σίριαλ", τα πράγματα όλο και δυσκολεύουν.

• Τελικά αποδείχθηκε ότι για άλλη μια φορά ο Γέρζι Σκολιμόφσκι είναι ενημερωμένος και για τους ποδοσφαιροφιλικούς νόμους της Θεσσαλονίκης. Επειδή λοιπόν ο Βαζέχα παίζει σε χαμουτζιδική ομάδα, κέρδισε το ενθουσιώδες χειροκρότημα του κοινού στην Προβλήτα 3 χθες εκφράζοντας τη χαρά του που βρίσκεται στην πόλη του ΠΑΟΚ, ειδικά τώρα που πέταξε τους Ιταλούς έξω απ' το Ουέφα. Παοκάρα!!! Δώστε του τη φανέλα με το νούμερο 12!!!

• Στις οχτώμισι ήταν, λέει, το εγκαίνιο της έκθεσης του ελληνοαμερικανού Μαρκ Χατζηπατέρα στην καλερί Καλφαγιάν. Πήγα οχτώ και είκοσι και ήταν ο καλλιτέχνης εκεί, όπως και τα έργα του βεβαίως. Εννιά παρά ήρθε και ο κ. Ειπίδης και λίγο μετά και

ο κ. Δημόπουλος. Ήρθαν και κάποιοι φιλότεχνοι και άρχισαν να κοιτάζουν τα έργα. Εντάξει, είπα, καλυφθήκαμε, μπορώ να φύγω εγώ. Από χθες λοιπόν η έκθεση λειτουργεί και δέστε την, αξίζει τον κόπο.

• Έμαθα ότι ο κ. Ζήκος γνωρίστηκε το πρωί με τον κ. Χατζηπατέρα και τον ρώτησε σε ποιο "οικοτροφείο" ήταν όταν βρίσκονταν στην Ελλάδα, από τα 9 μέχρι τα 14 χρόνια του, όπως είχε διαβάσει σε συνέντευξή του στο Πρώτο Πλάνο, θεωρώντας ότι ο άνθρωπος ήταν ορφανός. Α, στο Κολλέγιο Αθηνών, το ξέρετε; απάντησε με ενθουσιασμό ο καλλιτέχνης. Δαγκώθηκε ο ερωτών και άλλαξε κουβέντα. Στα ελληνικά, στα αγγλικά ή στα μεξικάνικα έγινε η συνέντευξη;

• Πώς το είπε αυτό το ωραίο η Κατρίν Μπρεϊγιά; «Το αιδόιο είναι σαν τη μαύρη τρύπα του σύμπαντος»; Τώρα κατάλαβα γιατί από μικρός ήθελα να γίνω αστροφυσικός.

• Πήγα στο Cine Προβλήτα 2 να ξαναδώ την ταινία της Ένα αληθινό θηλυκό, πήρα ένα γαλατάκι Μίλκο, μπήκα χωρίς να μου ζητήσει κανείς ούτε μηδενικό... εισιτήριο, είδα ό,τι είδα, έβριξα κι έναν δεκάλεπτο υπνάκο και κανείς δε μου 'πε τίποτα. Γιατί γκρινιάζουν λοιπόν κάποιοι για την πολιτική εισιτηρίων;

• Σήμερα, λέω να δω τα *Φθινά τσιγάρα*, όχι για κανένα άλλο λόγο, αλλά γιατί ΔΕΝ παίζει η Βίκυ Βολιώτη. 'Η μήπως παίζει;

• Σας αφήνω γιατί το Dance Party με περιμένει. Σας χαιρετώ. Ωπ! ...Λέτε να πέσω πάνω στη Βίκυ Βολιώτη;

Στέργιος Ζορμπάς
asterios_z@hotmail.com

TETARTH 15 WEDNESDAY	OLYMPION	PAVLOS ZANNAS	CINE PROVLITA 1	CINE PROVLITA 2	CINE PROVLITA 3	CINE PROVLITA 4	VAKOURA
	11:30 Greek Film Festival Η ΑΓΑΠΗ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ I AGAPI ME ELEFANTAS, 90' STRATOS TZITZIS Greece, 2000 O.V. Greek 13:30 Greek Film Festival ΠΙΣΩ ΠΟΡΤΑ PISO PORTA, 104' YIORGOS TSEBEROPOULOS Greece, 2000 O.V. Greek 15:30 Out of Competition Η ΙΟΥΛΙΑ ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ IM JULI, 100' FATIH AKIN Germany, 2000 O.V. German • English subtitles 18:00 Greek Film Festival ΑΓΕΛΑΣΤΟΣ ΠΕΤΡΑ AYELASTOS PETRA, 87' FILIPPOS KOUTSAFTIS Greece, 2000 O.V. Greek 20:30 International Competition ΤΖΟΡΤΖ ΟΥΑΣΙΝΓΤΟΝ GEORGE WASHINGTON, 89' DAVID GORDON GREEN USA, 2000 O.V. English 23:00 Greek Film Festival ΦΤΙΝΑ ΤΣΙΓΑΡΑ FTINA TSIGARA, 87' RENOS CHARALAMBDIS Greece O.V. Greek • English subtitles	13:00 N.H. Main Programme ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ENGLAR ALHEIMSINS, 95' FRIDRIK THOR FRIDRIKSSON Iceland/Norway/Germany/Sweden/ Denmark, 2000 O.V. Icelandic • English subtitles 15:00 N.H. Austrian Cinema ΜΕ ΚΑΙΕΤΑ ΜΑΤΙΑ MIT GESCHLOSSENEN AUGEN, 84' MANSUR MADAVI Austria, 1999 O.V. Spanish • English subtitles 17:30 N.H. Austrian Cinema Η ΑΗΣΤΕΙΑ DER ÜBERFALL, 85' FLORIAN FLICKER Austria, 2000 O.V. German • English subtitles 20:00 N.H. Explorations Ο ΤΟΜΑ ΕΡΩΤΕΥΕΤΑΙ THOMAS EST AMOUREUX, 97' PIERRE-PAUL RENDERS Belgium/France, 2000 O.V. French • English subtitles 22:30 N.H. Night Times Ο ΦΑΝΤΑΣΜΑ, 90' JOAO PEDRO RODRIGUES Portugal, 2000 O.V. Portuguese • English subtitles	15:00 New Russian Cinema ΜΟΛΟΧ MOLOCH, 103' ALEXANDER SOKUROV Russia/Germany, 1999 O.V. Russian • English subtitles 17:00 New Russian Cinema ΑΣΘΕΝΙΚΟ ΣΥΝΔΡΟΜΟ ASTENICESKIJ SINDROM, 153' KIRA MURATOVA Russia, 1989 O.V. Russian • English subtitles 20:00 Balkan Survey ΓΥΑΛΙΝΟΙ ΒΟΛΟΙ STAKLENI TOPCHETA, 97' IVAN CHERKELOV Bulgaria, 1999 O.V. Bulgarian • English subtitles 22:30 New Russian Cinema ΤΟ ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΚΟΥ KONTSERT DLYA KRYSY, 110' OLEG KOVALOV Russia, 1995 O.V. Russian • English subtitles	13:00 N.H. Austrian Cinema ΠΑΡΘΕΝΟΙ DIE JUNGFRÄU, 90' DIEGO DONNHOFFER Austria, 1999 O.V. German 15:30 N.H. Explorations ΕΓΩ, ΕΣΥ, ΑΥΤΟΙ EU, TU, ELLES, 102' ANDRUCHA WADDINGTON Brazil, 2000 O.V. Portuguese • English subtitles 18:00 N.H. Austrian Cinema ΠΑΡΘΕΝΟΙ DIE JUNGFRÄU, 90' DIEGO DONNHOFFER Austria, 1999 O.V. German • German subtitles 20:30 N.H. New French Cinema ΣΑΜΙΑ SAMIA, 75' PHILIPPE FAUCON France, 2000 O.V. French • English subtitles 23:00 N.H. Night Times ΤΟ ΝΗΣΙ SEOM, 85' KIM KIDUK South Korea, 2000 O.V. Korean • English subtitles	13:00 Making of... (Angelopoulos) ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΟΤΑ ΕΝΑ ΓΥΡΙΣΜΑ ΕΙΝΑΙ (BETA) DEN INE TIPOTA ENA YIRISMA EINAI (TO METEORO BHEMA TOU PELARGOU), 11' ALEXANDROS LOUKOS O.V. Greek 24 ΟΡΕΞ-ΤΑΙΝΙΑ ΣΤΑ ΟΡΙΑ ΝΕΥΡΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ 24 ORES-TAINIA STA ORIA NEVRIKIS KRISIS (TO METEORO VIMA TOU PELARGOU), 50' Greece O.V. Greek ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑ ΕΙΔΙΟΤΗΤΑΣ TO TELOS MIA EIDIOITITAS (MIA EIONIOTITA KAI MIA MERA), 58' ALEXANDROS LAMBRIDIS Greece O.V. Greek 15:30 Angelopoulos Η ΕΚΠΟΜΠΗ I EKPOMBI, 23' Greece, 1968 O.V. Greek ΧΟΡΙΟ ΕΝΑ, ΚΑΤΙΚΟΣ ΕΝΑΣ... CHORIO ENA, KATIKOS ENAS..., 20' Greece, 1981 O.V. Greek ΑΘΗΝΑ-ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ (BETA) ATHINA - EPISTROFI STIN AKROPOLI, 43' Greece, 1983 O.V. Greek 17:30 Special screenings ΑΠΛΗΣΤΙΑ (BETA) GREED, 250' ERICH VON STROHEIM USA, 1924 22:00 Angelopoulos Ο ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ MEGALEXANDROS, 210' Greece, 1980 O.V. Greek	13:00 Out of Competition ΜΑΖΙ TILLSAMMANS, 106' LUKAS MOODYSSON Sweden, 2000 O.V. Swedish • English subtitles 15:00 International Competition ΧΑΜΕΝΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ LOST KILLERS, 100' DITO TSINTSADZE Germany, 2000 O.V. German • English subtitles 17:30 Greek Film Festival ΤΟ ΦΩΣ ΠΟΥ ΣΒΗΝΕΙ TO FOS POU SVINI, 92' VASSILIS DOUROUS Greece, 2000 O.V. Greek • English subtitles 20:00 International Competition ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΑΤΑΘΥΓΙΟ LAST RESORT, 75' PAWEL PAWLKOWSKI UK, 2000 O.V. English • Italian subtitles 22:30 Out of Competition Η ΙΟΥΛΙΑ ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ IM JULI, 100' FATIH AKIN Germany, 2000 O.V. German • English subtitles	19:00 Greek Film Festival ΑΥΤΗ Η ΝΥΧΤΑ ΜΕΝΕΙ AFTI I NYHTA MENI, 120' NIKOS PANAYIOTOPOULOS Greece, 2000 O.V. Greek 21:00 Special screenings ΕΙΣΒΟΛΗ INVASION, 128' HUGO SANTIAGO Argentina, 1969 O.V. Spanish • French subtitles 23:00 Skolimowski ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ MOONLIGHTING, 97' UK, 1982 O.V. English • Greek subtitles

Συνέντευξη με την Πρόεδρο του Ινστιτούτου Οπτικοακουστικών Μέσων, κ. Όλγα Κλεισαμάκη

Ποια μορφή έχει η συμμετοχή του Ι.Ο.Μ. στο φετινό Φεστιβάλ;

Φέτος το Ινστιτούτο Οπτικοακουστικών Μέσων εγκαινιάζει μια νέα μορφή συνεργασίας με το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, ως υποστηρικτής ενός ιδιαίτερα ενδιαφέροντος αφιερώματος, το βαλκανικό αφιέρωμα στις πρόσφατες και αντιπροσωπευτικές ταινίες της βαλκανικής χερσονήσου με τίτλο Ματιές στα Βαλκάνια. Η επιλογή αυτής της συνεργασίας εγγράφεται στη δράση και στις πρωτοβουλίες του Ι.Ο.Μ. στη νοτιοανατολική Ευρώπη για συνεργασία, κατάρτιση και δημιουργία ανθρώπινου και ηλεκτρονικού δικτύου στον οπτικοακουστικό τομέα στην κρίσιμη αυτή και πλούσια πολιτισμικά περιοχή.

Τι θα προσφέρει το περίπτερο του Ι.Ο.Μ. στους χώρους του Φεστιβάλ, στους επισκέπτες του; Περίπτερο του Ι.Ο.Μ. θα λειτουργήσει για όλη τη διάρκεια του Φεστιβάλ (10-19 Νοεμβρίου). Εκεί, οι επισκέπτες θα ενημερωθούν για τις έρευνες του Ινστιτούτου, δημοσιευμένες στη σειρά «Τετράδια Επικοινωνίας», με πιο πρόσφατη τη μελέτη «Η προστασία των ανηλίκων στα οπτικοακουστικά μέσα» και ενημερωτικό έντυπο για τις δραστηριότητες του Ινστιτούτου. Επίσης, θα διατεθεί έντυπο υλικό για εκδόσεις του Οπτικοακουστικού Εύρηκα όπως το «Screening» της Μόσχας και του Ευρωπαϊκού Οπτικοακουστικού Παρατηρητηρίου «Οι Τάσεις της Παγκόσμιας Αγοράς Ταινιών». Το Ι.Ο.Μ., εκπροσωπώντας τη χώρα μας, άσκησε το 1999 την Προεδρία των δύο αυτών πανευρωπαϊκών οργανισμών.

Ποια είναι κάποια βασικά συμπεράσματα που προέκυψαν για την εφαρμογή νέων τεχνολογιών στην οπτικοακουστική παραγωγή, από τα σεμινάρια που διοργάνωσε το Ι.Ο.Μ.;

Το Ι.Ο.Μ. στο πλαίσιο της συνεργασίας του με το Φεστιβάλ Κινηματογράφου πραγματοποίησε κατά τα δύο προηγούμενα έτη δύο σεμινάρια για την εφαρμογή των νέων τεχνολογιών στην οπτικοακουστική παραγωγή. Το 1998 σεμινάριο με τίτλο «Νέο οπτικοακουστικό περιεχόμενο και αμφίδρομες υπηρεσίες», και το 1999 σεμινάριο με τίτλο «Εφαρμογές νέων τεχνολογιών στην οπτικοακουστική παραγωγή. Παραδείγματα της αγοράς». Στα δύο αυτά σεμινάρια συμμετείχαν δωρεάν νέοι Έλληνες παραγωγοί, κυρίως από τη Βόρεια Ελλάδα, αλλά και από την ευρύτερη περιοχή της Βαλκανικής χερσονήσου, μετά από ανοικτή πρόσκληση συμμετοχής του Ι.Ο.Μ. και την παροχή υποτροφιών για βαλκάνιους επαγγελματίες.

Αξιολογώντας τα αποτελέσματα της πρωτοβουλίας θα μπορούσαμε να συνάγουμε τα εξής συμπεράσματα: Πρώτον, οι νέοι παραγωγοί οπτικοακουστικού περιεχομένου στα Βαλκάνια επιδιώκουν τη συμμετοχή σε σεμινάρια με έμφαση στις νέες τεχνολογίες. Δεύτερον, έχει αρχίσει μια σταδιακή γνωριμία με τις δυνατότητες τις οποίες παρέχει η χρήση των νέων τεχνολογιών στην οπτικοακουστική παραγωγή (καλύτερο καλλιτεχνικό αποτέλεσμα, εξοικονόμηση πόρων στο επίπεδο της παραγωγής), αλλά απομένει ακόμα πολύς δρόμος προκειμένου οι νέες τεχνολογίες να αποτελέσουν χρηστικό εργαλείο της ελληνικής και της ευρύτερα βαλκανικής οπτικοακουστικής παραγωγής.

Κατά την εκτίμηση του Ι.Ο.Μ., ποιος είναι ο ρόλος του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης ως κόμβου επικοινωνίας στον οπτικοακουστικό χώρο στα Βαλκάνια και στην Ευρώπη;

Το Φεστιβάλ αποτελεί το σταυροδρόμι κινηματογραφικής πολιτιστικής επικοινωνίας στην Ευρώπη και στα Βαλκάνια. Είναι το σημείο στο οποίο αναδεικνύεται η κινηματογραφική ματιά του βορά και του νότου, ως πολιτιστικό αγαθό αλλά και ως εμπορικό προϊόν. Γιατί ο κινηματογράφος είναι προϊόν τέχνης, αλλά για να μπορέσουμε να το απολαύσουμε θα πρέπει να έχει περάσει από τους διαύλους της αγοράς. Σ' αυτό το πλαίσιο, το Ι.Ο.Μ. αντιλαμβανόμενο τη δυσχέρεια ανάδειξης του βαλκανικού κινηματογράφου, αναλαμβάνει φέτος την πρωτοβουλία χορήγησης του βαλκανικού αφιερώματος Ματιές στα Βαλκάνια.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΩΝ ΤΥΠΟΥ

ΠΕΜΠΤΗ 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

11:00 Στράτος Τζιζής
σκηνοθέτης της ταινίας
Η αγάπη είναι ελέφαντας
Τον σκηνοθέτη παρουσιάζει
η συγγραφέας **Σοφία Νικολαΐδου**

11:30 Pawel Pawlikowski
σκηνοθέτης της ταινίας
Το τελευταίο καταφύγιο
του Διεθνούς Διαγωνιστικού

12:00 Φίλιππος Κουτσαφής
σκηνοθέτης της ταινίας
Αγέλαστος πέτρα
Τον σκηνοθέτη παρουσιάζει
η συγγραφέας **Έρση Σωτηροπούλου**

12:30 David Gordon Green
σκηνοθέτης της ταινίας
Τζορτζ Ουάσινγκτον
του Διεθνούς Διαγωνιστικού
Lee June & Yo Hyunsook
από την ταινία *Τέλος αιώνα*
του Διεθνούς Διαγωνιστικού

13:00 Γιώργος Τσεπερόπουλος
σκηνοθέτης της ταινίας
Πίσω πόρτα
Τον σκηνοθέτη παρουσιάζει
ο συγγραφέας **Πέτρος Τατσόπουλος**

13:30 Ρένος Χαραλαμπίδης
σκηνοθέτης της ταινίας
Φτηνά τσιγάρα
Τον σκηνοθέτη παρουσιάζει
η συγγραφέας **Σοφία Νικολαΐδου**

Οι συνεντεύξεις τύπου πραγματοποιούνται μια μέρα μετά τη δημόσια προβολή των ταινιών, με εξαίρεση τις περιπτώσεις κατά τις οποίες οι σκηνοθέτες ή άλλοι συντελεστές των ταινιών δε θα βρίσκονται στη Θεσσαλονίκη τις αντίστοιχες ημερομηνίες.

Οι συνεντεύξεις τύπου είναι ανοικτές στο κοινό.

Μετά από κάθε επίσημη προβολή των ταινιών θα ακολουθεί στην αίθουσα σύντομη συζήτηση με το κοινό.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Dewar's® FINEST SCOTCH WHISKY ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Α' ΠΡΩΒ

Β' ΠΡΩΒ

ΤΕΛΙΚΗ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

1. Μια ασυνήθιστη κατάσταση	3,770	3,574	3,672
2. Ερωτομπεζήματα	3,780	3,930	3,853
3. Αξέχαστοι	4,423	4,020	4,221
4. Κλειστοί δρόμοι	4,168	3,903	4,036
5. Τη μέρα που έγινα γυναίκα	4,089	4,076	4,083
6. Το τελευταίο καταφύγιο	4,084	4,161	4,122
7. Τέλος αιώνα	3,338		
8. Χαμένοι δολοφόνοι	3,746		
9. Τζορτζ Ουάσινγκτον			
10. Περιμένοντας τον Μεσσία			
11. Ένας ευτυχισμένος άνθρωπος			
12. Εφήμερη πόλη			
13. Το κεφάλι γυρίζει			
14. Η διαρκής αναχώρηση της Petra Going			
15. Μοναχικοί τύποι			

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2000

1. Χαμένος παράδεισος	2,470	2,544	2,509
2. Ένας κι ένας	4,158	4,140	4,149
3. 17 στα 18	3,857	3,623	3,740
4. 2000 + 1 στιγμές	3,212	2,894	3,053
5. Το φως που σβήνει			
6. Αγέλαστος πέτρα			
7. Φτηνά τσιγάρα			
8. Το σπίτι του Κάιν			
9. Κανείς δε χάνει σ' όλα			
10. Πάμπωχοι Α.Ε.			
11. Η εποχή των σεβών			
12. Το μήλο της έριδος			
13. Η βασίλισσα μαϊμού			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ DEWAR'S απονέμεται σε μια ελληνική ταινία, που προβάλλεται σε πρώτη δημόσια προβολή και συμμετέχει στο 41ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.
Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλλεται στα πλαίσια του Διεθνούς Διαγωνιστικού.
Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

Για την έκδοση των εισιτηρίων και την καλύτερη εξυπηρέτηση όλων των θεατών, υπάρχουν συνολικά 6 ταμεία, για έκδοση εισιτηρίων και εισιτηρίων μηδενικής αξίας για τους κατόχους Κάρτας Μέλους και προσκλήσεων: Δύο ταμεία στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ, δύο ταμεία στην ΑΠΟΘΗΚΗ Δ και δύο ταμεία στην ΑΠΟΘΗΚΗ Ι.

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΠΡΟΑΓΟΡΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

- **Ώρες κρατήσεων:** 10:00-18:00, στα τηλέφωνα 378.607, 378.617.
- **Παραλαβή:** 12:00-20:00, από το θυρωρείο των γραφείων του Φεστιβάλ (είσοδος παραπλεύρως του κινηματογράφου ΟΛΥΜΠΙΟΝ)

Η αγορά και η παραλαβή των εισιτηρίων που έχουν προκρατηθεί πρέπει να γίνεται **μέχρι τις 20:00 της προηγούμενης μέρας**, από την ημέρα προβολής της ταινίας για την οποία έχει γίνει η κράτηση. **Αν τα εισιτήρια δεν παραληφθούν έως τότε η κράτηση ακυρώνεται.**

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ: ΟΛΥΜΠΙΟΝ: 1.500 δρχ (μέχρι τις 18:00), 2.000 δρχ (μετά τις 18:00)
ΠΡΟΒΛΗΤΑ: 1.500 δρχ
ΒΑΚΟΥΡΑ: 1.500 δρχ

- Οι θέσεις των κινηματογραφικών αιθουσών αντιστοιχούν στον αριθμό των εισιτηρίων που εκδίδονται.
- Δυνατότητα προαγοράς εισιτηρίων έως και 30' πριν την έναρξη της εκάστοτε προβολής.
- Στο ημίωρο πριν την προβολή, τα ταμεία κόβουν εισιτήρια μόνο για την ταινία που ακολουθεί.
- Οι θέσεις για τους κατόχους εισιτηρίων κρατούνται έως 5' πριν την έναρξη. Η προσέλευση μετά τα 5' δεν εξασφαλίζει θέση.
- Οι κενές θέσεις διατίθενται στους κατόχους Κάρτας Μέλους.

ΚΑΡΤΕΣ ΜΕΛΟΥΣ

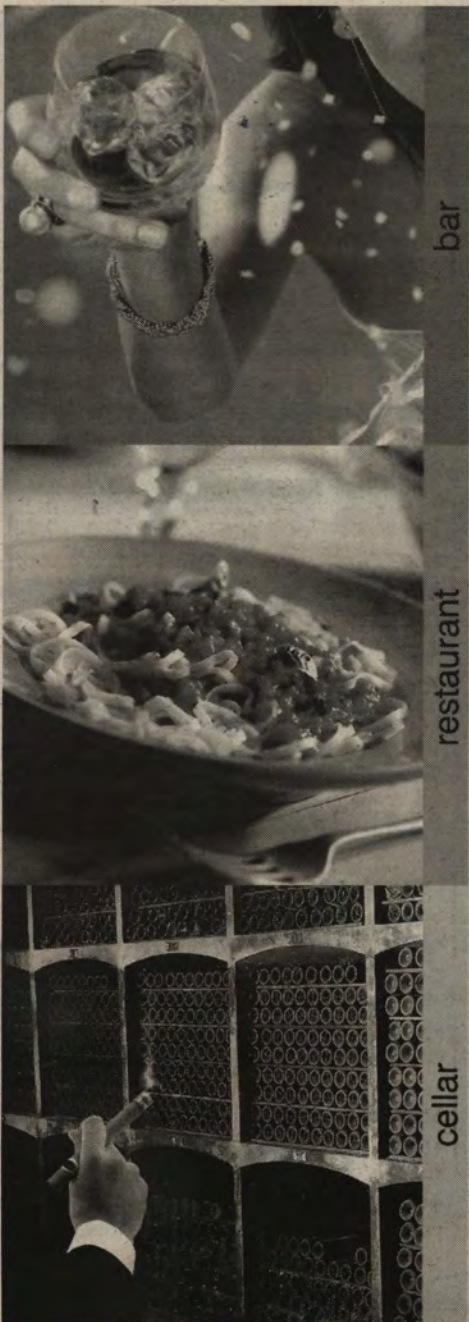
- Οι κάτοχοι Κάρτας Μέλους θα πρέπει να προμηθεύονται από τα ταμεία εισιτήρια μηδενικής αξίας.
- Οι Κάρτες Μέλους εκδίδονται **μόνο από τη είσοδο στην Αποθήκη Γ**, καθημερινά 9:00-21:00

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

- Στον κινηματογράφο ΒΑΚΟΥΡΑ δεν ισχύει το σύστημα ηλεκτρονικής έκδοσης εισιτηρίων. Το κοινό εκδίδει εισιτήρια στα εκδοτήρια του κινηματογράφου. Οι κάτοχοι Κάρτας Μέλους έχουν ελεύθερη είσοδο στον κινηματογράφο ΒΑΚΟΥΡΑ, μόνο με την επίδειξη της κάρτας τους.

Καφέ-Μπαρ
LIGHTSHIP
Εστιατόριο

Από τις 9 το πρωί μέχρι τις 3 το ξημέρωμα, στον βασικό χώρο συνάντησης των σινεφίλ στην Αποθήκη Γ, λειτουργεί Καφέ-Μπαρ. Από τις 1 το μεσημέρι και μετά οι επισκέπτες μας μπορούν να γευματίσουν ή και να δειπνήσουν.

redfish
 17 ΧΥΒΕΛΟΙΝΟ
 BAR | RESTAURANT | CELLAR

ΒΑΣ. ΟΛΓΑΣ 133
 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
 ΤΗΛ: 853.330

Colombo

ιταλικά-ισπανικά
 πορτογαλικά

πληροφορική

ΕΓΝΑΤΙΑ 128

ΤΗΛ. 240.962

e-mail: info@colombo.edu.gr
 www.colombo.edu.gr

MERLOT

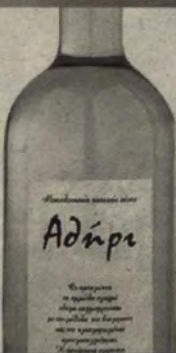
Τοπικός Οίνος Χαλκιδικής

Οίνος ερυθρός
 από την ποικιλία merlot.
 Με βαθύ πορφυρό χρώμα,
 μπονκέτο με αρώματα
 μικρών κόκκινων φρούτων
 σε πιπεράτο φόντο
 και βελούδινη γεύση.

Αθήρι

Μακεδονικός Τοπικός Οίνος

Οίνος από
 την ποικιλία Αθήρι.
 Λευκοκίτρινος,
 με ευχάριστο
 φρουτώδες άρωμα,
 απαλή και δροσερή γεύση.

Ευάγγελος Ιωάννης αε

ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΙΑ - ΟΙΝΟΠΟΙΙΑ - ΑΠΟΣΤΑΓΜΑΤΟΠΟΙΙΑ

Tony Gatlif

Η μουσική είναι για μένα πιο σημαντική από το σινεμά

Ο 52χρονος τσιγγάνος σκηνοθέτης Τόνυ Γκατλίφ, έχοντας σαν έργο ζωής τον παρεξηγημένο και κακομεταχειρισμένο κόσμο των τσιγγάνων κατάφερε μετά από 25 χρόνια αφοσίωσης στην κινηματογραφική δημιουργία να κάνει τις ταινίες του αποδεκτές από τα διεθνή Φεστιβάλ. Το 1997, με την ταινία του *Gadjo Dilo* κέρδισε την Ασημένια Λεοπάρδαλη στο φεστιβάλ του Λοκάρνο. Διατηρώντας πάντα σαν βασικό στοιχείο των ταινιών του την τσιγγάνικη μουσική, παλεύει για την επιβίωση της τσιγγάνικης κουλτούρας, βλέπει τις ταινίες του σαν παραδειγματικές εικόνες για τα παιδιά του μέλλοντος, αποφεύγει την δημοσιότητα, ταξιδεύει πολύ και ελπίζει στην εισβολή της ψηφιακής τεχνολογίας, στα "σαλόνια" του κινηματογραφικού κατεστημένου.

Στην θεματική των έργων σας κυριαρχεί ο κόσμος των τσιγγάνων. Αυτό οφείλεται μόνο στο γεγονός ότι έχετε τσιγγάνικη καταγωγή και κατ' επέκταση ποια είναι η γνώμη των ιδίων για το έργο σας; Σίγουρα η κυριαρχία του κόσμου των τσιγγάνων στις ταινίες μου οφείλεται στο γεγονός ότι είμαι τσιγγάνος, πρώτα απ' όλα. Αλλά, κυρίως, οφείλεται στο ότι ο κόσμος αυτός είναι ένας κόσμος παρεξηγημένος, ένας κόσμος κακομεταχειρισμένος και κάτι πρέπει να κάνουμε για να ανατρέψουμε αυτή την κατάσταση. Οι τσιγγάνοι είναι πολύ περήφανοι για το έργο μου, γιατί αισθάνονται σαν να είμαι ένας αδελφός ή ένας γονιός που κάνει κάτι γι' αυτούς. Και κυρίως, γιατί βλέπουν αυτό που δείχνω σαν μια εικόνα παραδειγματική για τα παιδιά του μέλλοντος. Κι αυτό, νομίζω, ότι θα έπρεπε να ισχύει όχι μόνο για τις δικές μου ταινίες, αλλά για όλες τις ταινίες γενικά.

Η μουσική και το ταξίδι δείχνουν να είναι τα βασικά στοιχεία των ταινιών σας. Τα βλέπετε σαν ερεθίσματα για να εμπνευστείτε ή τα χρησιμοποιείτε γιατί υπάρχουν γύρω σας;

Η μουσική για μένα είναι πιο σημαντική από το σινεμά. Είναι τρόπος ζωής, κάτι το πραγματικό. Όσο, για το ταξίδι, είμαι κι εγώ ένας άνθρωπος που ταξιδεύει πολύ και γι' αυτό έχει μεγάλη σημασία για μένα. Μου φαίνεται σαν κάτι το φυσικό να τα χρησιμοποιώ σαν βασικά μοτίβα στις ταινίες μου. Η ομορφιά είναι αυτό που με κεντρίζει. Επίσης, η έλλειψη δικαιοσύνης είναι κάτι που με κάνει να επαναστατώ και να θέλω να κάνω κάτι για αυτό. Και η βία είναι κάτι που με εξιτάρει, όπως επίσης η φύση, η ποίηση και η μουσική. Στην ταινία μου *Vengo*, ας πούμε, το ερέθισμά μου ήταν η μουσική. Από την αρχή ήταν η μουσική αυτό που έπαιξε τον κυρίαρχο ρόλο και αυτό που υπήρχε στο μυαλό μου. Στην ταινία αυτή χρησιμοποιώ τη μυθοπλασία και τη μεταφορά για να εξηγήσω τη μουσική.

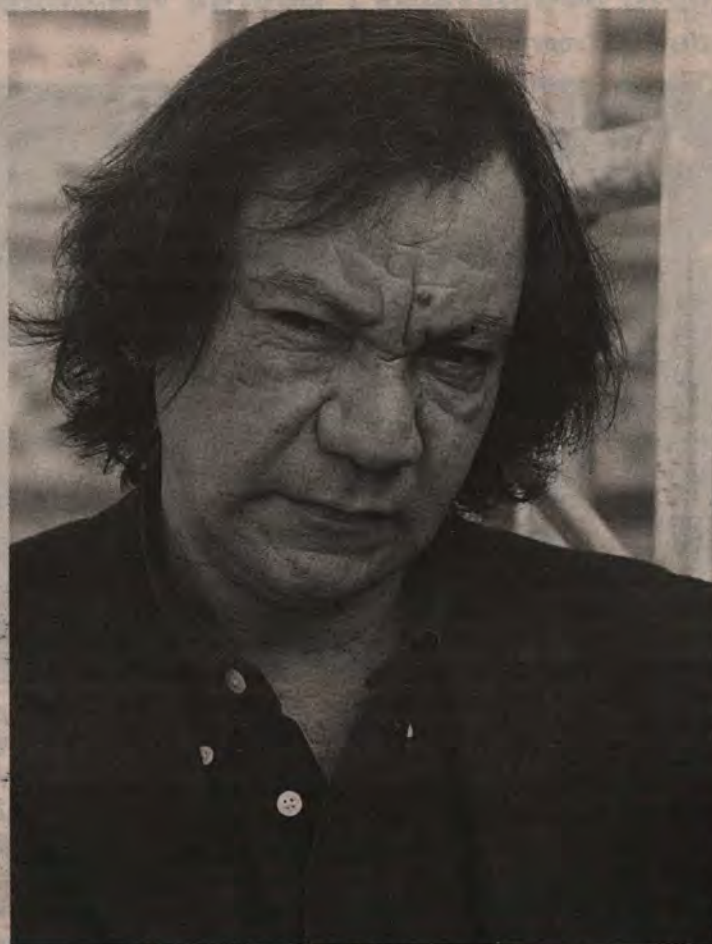
Ο κινηματογράφος πως σας προέκυψε;

Δεν συνέβη κάτι το ιδιαίτερο γι' αυτό. Ήταν, μάλλον, τυχαίο. Δεν ήταν κάτι που το είχα σχεδιάσει, το έφεραν οι συγκυρίες. Κάτι έπρεπε να κάνω και μου βγήκε έτσι, να κάνω σινεμά. Δεν είναι πάντως εύκολο να παράγεις τέτοιου είδους έργο και είναι λιγότερο εύκολο από το να κάνεις πολιτική ή οτιδήποτε άλλο.

Ο κινηματογράφος είναι ένας τρόπος για να κάνει κάποιος πολιτική; Όχι, είναι κάτι άλλο, δεν είναι πολιτική. Είναι διαπλοματία και έχει σχέση με τη γενική κουλτούρα. Αυτό είναι πιο διαποροποιητικό το σινεμά από την πολιτική. Το σινεμά είναι πιο δύσκολη υπόθεση γιατί είναι ποίηση, είναι τρόπος ζωής, είναι το σχολείο της ζωής, είναι κάτι πιο πραγματικό από την πολιτική.

Ποιός είναι ο λόγος που επιλέγετε να χρησιμοποιείτε ερασιτέχνες ηθοποιούς;

Οι ερασιτέχνες ηθοποιοί είναι δώρο για την κάμερα. Η εικόνα τους έχει κάτι το πολύ θετικό να δώσει στην κάμερα. Είναι η αλήθεια του παιξίματος τους, αυτό είναι το δώρο τους. Οι ερασιτέχνες ηθοποιοί πληρώνονται το ίδιο όπως και οι επαγγελματίες, οπότε δεν αντιμετωπίζω προβλήματα σε θέματα παραγωγής. Οι επαγγελματίες από την άλλη, δεν είναι τόσο αληθινοί. Ενώ όταν χρησιμοποιείς μη επαγγελματίες είναι πιο εύκολο να αποσπάσεις από αυτούς κάτι περισσότερο, κάτι πιο φυσικό. Γενικά, οι επαγγελματίες στο σινεμά, και δε μιλάω μόνο για τους ηθοποιούς, δεν μπορούν να δώσουν αυτό το δώρο, το δώρο της ψυχής τους, την αυθεντικότητά τους. Είναι πολύ επαγγελματίες για να το κάνουν αυτό. Είναι ακριβώς όπως μια πόρνη. Ακριβώς επειδή είναι

επαγγελματίας δεν μπορεί να σου δώσει αυτό το δώρο της ψυχής της, δεν είναι αληθινή σε αυτό που κάνει. Αν και μπορεί να σου τύχει καμιά φορά. Και τότε είναι υπέροχο για τους "πελάτες".

Πώς βλέπετε την κατάσταση του σινεμά σήμερα; Πιστεύεται ότι το μέλλον έρχεται από την Ασία και πως η επανάσταση θα γίνει με την εισβολή της νέας τεχνολογίας;

Το σίγουρο είναι ότι δεν πρέπει να παίρνουμε ερεθίσματα μόνο από τον αμερικάνικο κινηματογράφο. Να μην πιστεύουμε μόνο σ' αυτόν. Είναι ένας κινηματογράφος του "τοίρκου ψέματος" και είναι, επίσης, πολύ υστερικός. Δίνει ένα ταχύ παλμό στο κοινό. Εκπέμπει αρνητικά κύματα. Υπάρχει κι άλλο τρόπος για να φτιάξουμε σινεμά. Σίγουρα υπάρχουν σκηνοθέτες στους οποίους μπορείς να ξεχωρίσεις κάποια αυθεντικά πράγματα. Όπως σε κάποιες ταινίες του Σκορτζέ ή τις ταινίες του Τζάρμους. Σκηνοθέτες, όμως, όπως ο Ταραντίνο, επωφελούνται από το σύστημα του αμερικάνικου σινεμά. Αν όμως, κάποια στιγμή, έρθει μια

μέρα που δεν θα μπορεί να σκοτώσει κάποιον στις ταινίες του, τι θα κάνει μετά; Ο ασιατικός κινηματογράφος δείχνει να είναι μια μόδα, ίσως, αλλά εγώ δεν τον αντιμετωπίζω έτσι, ακριβώς επειδή η μόδα αλλάζει. Μιλάω για μόδα, γιατί πριν από τις ασιατικές ταινίες όλοι μιλούσαν για τις ταινίες απ' τη Ρωσία και ακόμη πιο πριν για τις ταινίες απ' το Ιράν. Στις ασιατικές ταινίες και κυρίως στις ταινίες από την Ιαπωνία, την Ταϊβάν και την Κίνα υπάρχει πολύ ενέργεια. Είναι μια καινούρια γενιά σκηνοθετών που πρέπει να μελετηθεί. Δεν παρακολουθώ μόνο

ασιατικές ταινίες, αλλά βλέπω και ταινίες από την Αφρική. Ταινίες απ' το Μαρόκο, ας πούμε. Σήμερα μπορεί όλοι να μιλάνε για τις ασιατικές ταινίες, αύριο μπορεί να μιλάνε για τις ταινίες που προέρχονται από τις χώρες της Αφρικής. Πιστεύω ότι το μέλλον του σινεμά είναι οι αφρικανικές ταινίες. Πιστεύω, ότι η μελλοντικές γενιές δημιουργών πρέπει να είναι αντίθετες με όλα αυτά που υπάρχουν μέχρι τώρα. Τα έργα τους δεν πρέπει να είναι ίδια με τα έργα των πατεράδων τους. Ο κινηματογράφος που βλέπουμε τώρα είναι μια χλωμή αντιγραφή. Όσο για την ψηφιακή τεχνολογία, δεν βλέπω να είναι ακόμα μια επανάσταση. Γιατί το σινεμά είναι ακόμη υπόθεση των σαλονιών, των μπουρζουάδων. Η ψηφιακή τεχνολογία θα έρθει να σπάσει αυτή τη διάσταση. Γιατί θα βασιστεί στο ότι είναι πολύ οικονομική υπόθεση. Και γιατί θα δώσει τη δυνατότητα να μη δίνεται ποια σημασία στο ποιος θα κάνει σινεμά, όπως δεν δίνεται σημασία στο ποιος ασχολείται με τη ζωγραφική.

Πώς αντιμετωπίζετε την αποδοχή των ταινιών σας από τα Φεστιβάλ; Τα Φεστιβάλ είναι υπόθεση των σαλονιών, όπως, ας πούμε, οι Κάννες. Οι ταινίες μου πάνε μια χαρά· εμένα, όμως, τα Φεστιβάλ δεν μου ταιριάζουν σαν άνθρωπο. Ίσως γιατί δεν μου αρέσει η σαμπάνια. Πιο εύκολα λειτούργω σε Φεστιβάλ σαν το δικό σας. Ίσως γιατί μου αρέσει πολύ η μπύρα "Μύθος". Το Φεστιβάλ σας μου άρεσε γιατί είναι οικογενιακό και μαζεύει πολύ νέο κόσμο. Και γιατί όλοι δείχνουν να διασκεδάζουν πολύ.

Ποιά είναι τα σχέδια σας για το μέλλον;

Δεν ξέρω. Δεν ξέρω ποτέ.

Συνέντευξη: Στέργιος Ζορμπάς

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΤΟΝ ΘΟΔΩΡΟ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟ

Η εκπομπή

Μια ομάδα δημοσιογράφων ζητά στο δρόμο από τους περαστικούς να τους ορίσουν τα χαρακτηριστικά που, κατά τη γνώμη τους, συνδέουν τον «ιδανικό άνδρα», ενώ, βάσει των απαντήσεων, ένας σχεδιαστής φτιάχνει ένα είδος identikit. Στη συνέχεια, οι ίδιοι δημοσιογράφοι ψάχνουν ανάμεσα στον κόσμο τον άντρα που ανταποκρίνεται σ' αυτή την περιγραφή. Ανακαλύπτουν έναν μικροαστό, λίγο σεξομανή, ο οποίος πετάει απ' τη χαρά του όταν του ανακοινώνουν ότι έχει επιλεγεί ως ο «ιδανικός άνδρας» κι έχει κερδίσει ως βραβείο να περάσει μια νύχτα με μια ντίβα του κινηματογράφου. Ο μικροαστός ετοιμάζεται με μεγάλη ανυπομονησία για το ραντεβού, αποκρύπτοντας το γεγονός από τη σύζυγο, αλλά, όταν φτάνει στο χώρο που του υπέδειξαν, κι αφού περιμένει για ώρες, αντί για την ντίβα, εμφανίζονται οι δημοσιογράφοι της έρευνας... Η ταινία έλαβε το βραβείο κριτικών στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 1968.

Τετάρτη 15 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 3, 15:30

Χωριό ένα, κάτοικος ένας...

Η εγκατάλειψη του χωριού. Νέα Σεβάστεια του Νομού Θεσσαλονίκης από τον τελευταίο κάτοικο. Το ντοκιμαντέρ προβλήθηκε στην YENED, το 1981. Σκηνές αυτής της ταινίας ξαναγράφηκαν για το Ταξίδι στα Κύθηρα.

Τετάρτη 15 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 3, 18:00

Αθήνα-Επιστροφή στην Ακρόπολη

Η ταινία γράφτηκε σαν ένα είδος προσωπικού κινηματογραφικού ημερολογίου και γυρίστηκε σαν προσωπικό ντοκιμαντέρ. Στην ταινία του Αγγελόπουλου, υπάρχει χώρος μόνο για τους τόπους, τα λόγια, τις αναμνήσεις· όλα όσα βίωσε· όλα όσα μπορούν να χωρέσουν στην ποίηση. Μια λαχτάρα που περιλαμβάνει όχι μόνο την Αθήνα και τον ίδιο το σκηνοθέτη στην πόλη του, αλλά και το έργο του.

Τετάρτη 15 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 3, 18:20

THE MAKING-OF: ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΟΔΩΡΟ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟ

Δεν είναι τίποτα, ένα γύρισμα είναι

του Αλέξανδρου Λούκου
(Ελλάδα, 1991)

Μια μέρα γύρισμα της ταινίας *Το μετέωρο βήμα του πελαργού*. Ένα μικρό «making of» που αποπειράται σκηνοθετική προσέγγιση της γραφής του Θόδωρου Αγγελόπουλου.

Τετάρτη 15 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 3, 13:00

Ταινία στα πρόθυρα νευρικής κρίσης

(Γαλλία, 1991)

Ένα ρεπορτάζ που αναφέρεται στις συνθήκες γυρίσματος της ταινίας *Το μετέωρο βήμα του πελαργού* του Θόδωρου Αγγελόπουλου. Προβλήθηκε στα πλαίσια της τηλεοπτικής σειράς «24 ώρες» (των Hervé Chaballer και Eric Gilbert, αρχισυντάκτης: Claude Cheltil), στις 30 Ιανουαρίου 1991. Παραγωγή: Canal+.

Τετάρτη 15 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 3, 13:15

Το τέλος μιας αιωνιότητας του Αλέξανδρου Λαμπρίδη (Ελλάδα, 1998)

Ένα οπτικοακουστικό δοκίμιο για τον τρόπο δουλειάς του Θόδωρου Αγγελόπουλου, μέσα από τα γυρίσματα της βραβευμένης με Χρυσό Φοίνικα ταινίας του *Μια αιωνιότητα και μια μέρα*.

Τετάρτη 15 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 3, 14:15

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Guest List

- ACIMOVIC Dejan, Director, IS IT CLEAR MY FRIEND?, CROATIA
- AKNIN Laurent, Selection Comité, Semaine International de la critique, FRANCE
- DERAS Kjell M., Director, Skuggsja- Nettwork Trollgam, NORWAY
- DIAMANTIS Roger, Cinema Director, Cinema saint Andre des arts, FRANCE
- FEGATELLI Renzo, Film critic, LA REPUBBLICA, ITALY
- FILLIERES Sophie, Director, AIE, FRANCE
- KRUGER Jacques, Program Manager, NETMED Hellas-C/o Filmnet, GREECE
- LAURSEN Inger, Cinema Saint Andre des Arts, FRANCE
- LEWIS Edward, Director Cinema Department, Riverside Studios, GREAT BRITAIN
- LINDENKAMP Anke, Programme Selector, ZDF ARTE Spieffilm, GERMANY
- MACLEDD Shira, Cinema Programmer, Riverside studios, GREAT BRITAIN
- MENDEL Gillie, Jerusalem Film Festival, ISRAEL
- MILONA Marianne, Journalist, Deutschlandfunk, GERMANY
- MILOSAVLJEVIC Djordje, Director, MECHANISM, YUGOSLAVIA
- SAVOLDI Angela, Director's assistant, La Biennale di Venezia, ITALY
- SCHATZBERG Jerry, Director, USA
- UHRIK Stefan, Journalist, Filmopolis / Mlada Fronta DNES, CZECH REPUBLIC
- VARDAS Agnes, Film director, ANTOLOGY: AGNES VARDAS, FRANCE
- VULETIC Srdjan, Director, "HOP, SKIP & JUMP", BOSNIA
- WILKS LAILA G., Art director, Skuggsja - nettwork Trollgam, NORWAY
- ZAFRANOVIC Andrija, Artistic consultant, IS IT CLEAR MY FRIEND, CZECH REPUBLIC
- ZAITSEVA Tatiana, Producer, BARRACKS, RUSSIA
- ZAJEC Matjaz, RTV Slovenia, SLOVENIA
- ZIANNIS Stellos, Label Manager, Kinowelt Mediel Art, GERMANY

ΟΙ ΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Τζορτζ Ουάσινγκτον / George Washington

του Ντέιβιντ Γκόρντον Γκριν (ΗΠΑ, 2000)

Ηταινία, χωρίς ακραίους αισθητικούς ακροβατισμούς και εύκολους εντυπωσιασμούς, με ελλειπτική αφήγηση και σκηνές αληθινής έντασης και συγκίνησης μετατρέπει σε αμερικάνικο μύθο μια απλή νεανική ιστορία.

Πρωταγωνιστής της ιστορίας είναι ο υπερευσταθής δεκατριώνχρονος Τζορτζ. Το αδέξιο περπάτημα του και

η χαλαρή ομιλία του τον καθιστούν αυτόματα περιθωριακό και εκκεντρικό. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, είναι αναγκασμένος να φοράει ένα κράνος ποδοσφαίρου λόγω ενός παλιού τραύματος στο

Κέρδισε το «Discovery Award» στο φεστιβάλ του Τορόντο, οφείλει πολλά στην ανατρεπτική πλοκή του, στις θαυμάσιες ερμηνείες των νεαρών ερασιτεχνών ηθοποιών του, οι οποίοι στις περισσότερες σκηνές αυτοσχεδιάζουν αλλά και στην οπτική του δυναμική.

κεφάλι. Τα παιδιά με τα οποία κάνει παρέα, τα περισσότερα όπως κι αυτός της μαύρης φυλής, ανήκουν στην εργατική τάξη και περνάνε τη ζωή τους στις αλάνες φροντίζοντας αδέσποτα ζώα και μαζεύοντας άχρηστα αντικείμενα. Η τραγωδία θα έρθει ένα καλοκαίρι, την ημέρα του εορτασμού της αμερικάνικης ανεξαρτησίας και θ' αλλάξει για πάντα τις ζωές τους.

Το βλοσυρό βιομηχανικό τοπίο με τους τσιμεντόφρακτους κήπους δημιουργεί ένα μοναδικό φυσικό ντεκόρ.

Υπάρχουν εκτεταμένα σκληρές σκηνές στο φιλμ, όμως η off camera αφήγηση προσδίδει μια σοφή και ανθρωπιστική χροιά στην εξέλιξη της ιστορίας. Κριτικοί εκτίμησαν ότι η χρήση της off αφήγησης θυμίζει έντονα την Λίντα Μαντζ στο *Days of Heaven* του Τέρενς Μάλικ. Μάλικ θυμίζει άλλωστε πολλά πράγματα στην ταινία. Η αφήγηση, η υποβλητική μουσική, οι γοητευτικά υπνωτιστικές λήψεις του τοπίου.

Ωστόσο, ο μόλις 24 ετών Τεξανός Γκριν που σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών της Βόρειας Καρολίνα κι έχει σκηνοθετήσει πολλές μικρού μήκους ταινίες και ντοκυμαντέρ, δεν αναφέρει πουθενά στα λόγια του τον Μάλικ. «Η ταινία μου αντλεί έμπνευση από πολλές ταινίες όπως το *Blue Collar*, *To kill a mockingbird*, *Walkabout* και την πρώτη περίοδο του Λίντσεϊ Άντερσον» λέει. «Όσο για τις αγαπημένες μου ταινίες τα πράγματα είναι απλά: *The bad news bears* και το *Richard Pryor: Live on concert*».

Τ.Π.

Μια νεανική ταινία από έναν νεαρό σκηνοθέτη

Ντέιβιντ Γκόρντον Γκριν, σκηνοθέτης της ταινίας *George Washington*

Πως διαλέξατε το θέμα της ταινίας σας;

Πολλά πράγματα προέρχονται από την παιδική μου ηλικία, το μέρος που μεγάλωσα, τα πράγματα που έκανα ή σκεφτόμουν. Πολλοί από τους χαρακτήρες στηρίζονται σε ανθρώπους που ήξερα και φίλους από τη γειτονιά μου. Υπάρχουν επίσης στοιχεία φανταστικά και πολλές ιδέες προέκυψαν καθώς το σενάριο εξελισσόταν. Είχα βέβαια ένα σημείο εκκίνησης αλλά περίμενα σε κάθε σελίδα να δω τι θα γίνει. Όταν επίσης κάναμε τη διανομή, βάλαμε πολλές από τις ιστορίες των ηθοποιών μέσα στο σενάριο για να το κάνουμε πιο φυσικό και αληθινό. Υπάρχουν ιδέες όσον αφορά στους διαλόγους, τη συμπεριφορά τους, που βασίζονται πάνω στους ηθοποιούς.

Πόσο καιρό γράφατε το σενάριο;

Μου πήρε 4 χρόνια να το ολοκληρώσω. Είχα κάνει μια μικρού μήκους ταινία, ένα 15λεπτο φιλμάκι με τίτλο *Pleasant Grove* και πάνω σ' αυτό βασίστηκε το *George Washington*. Ήταν η αρχή μιας ιδέας που εξελίχθηκε στον χαρακτήρα του Τζορτζ.

Θα ήταν μια άλλη ταινία αν οι περισσότεροι από τους χαρακτήρες σας δεν ανήκαν στη μαύρη φυλή;

Όχι πραγματικά. Αλλά θεωρώ ότι έχει μέσα του την ποικιλία του ρατσισμού. Το μαύρο χρώμα δεν έχει σημασία σ' αλήθεια. Θα μπορούσε να είναι Κορεάτης. Αυτό που είναι σημαντικό έχει να κάνει με το ότι αντιπροσωπεύονται διαφορετικές κουλτούρες σε ανθρώπινο επίπεδο στην ταινία αλλά όχι ο ρατσισμός αυτός καθαυτός. Ο ρατσισμός υπάρχει μόνο ως background. Επειδή η δράση τοποθετείται στον αμερικάνικο Νότο, ήθελα να το κάνω ρεαλιστικό και γι' αυτό υπάρχουν οι μαύροι και οι λευκοί. Όταν όμως έκανα το κάστινγκ δεν ήξερα τι γύρευα, δεν είχα καμία φυσική περιγραφή των χαρακτήρων. Είπα αυτές είναι οι συμπεριφορές και θεώρησα ότι αυτοί οι ηθο-

ποιοί είναι οι πιο κατάλληλοι. Ποτέ δεν αναφέρεται ο ρατσισμός στην ταινία, δεν ήθελα να αφορά το ρατσισμό αυτή η ταινία.

Πως δουλέψατε με τους ερασιτέχνες ηθοποιούς;

Κυρίως με ενδιέφερε να μην τους βάλω να αποστηθίσουν λόγια ή να προσποιούνται, προσπαθώντας να πουν πράγματα που δεν πίστευαν. Ότι ήθελαν να πουν το έβαλα στο σενάριο και έσως πολύ λίγο να το «επηρεάσω» προκειμένου να φέρω μια ισορροπία. Για κάθε ένα από τα παιδιά ακολούθησα διαφορετική σκηνοθετική προσέγγιση. Για παράδειγμα, ένα από τα παιδιά αγαπούσε τη μουσική κι έτσι βάλαμε μουσική στην ταινία και συζητήσαμε για τον χαρακτήρα μ' αυτόν τον τρόπο. Τους έδειξα ακόμα και clips από τις ταινίες που μ' αρέσουν για να δουν τι ακριβώς πήγαινα να κάνω.

Εξηγήστε μας λίγο την χρήση του voice off στην ταινία.

Το voice off υπήρχε από την αρχή στο σενάριο. Το δύσκολο ήταν να κάνω την ηθοποιό να αποστηθίσει δισταγμούς, αγωνίες, συναισθήματα και να βάλω στην αφήγηση του πράγματα που λέει κανείς στη ζωή. Συνήθως η αφήγηση είναι τόσο τέλεια επεξηγηματική, του τύπου: ήταν μια σκοτεινή νύχτα με καταιγίδα. Επίσης είχε σημασία η αφηγήτρια να μην είναι κεντρικός χαρακτήρας αλλά κάποια έξω από το περιβάλλον που κοιτάζει την κατάσταση. Ήθελα να την κάνω παρερμηνεύσει και να παρεξηγήσει τα πράγματα, να έχει μια ρομαντική ιδέα όλων αυτών διαφορετικών χαρακτήρων και την ίδια στιγμή να είναι κάπως φιλοσοφική.

Το ιδιαίτερο οπτικό στυλ της ταινίας έκανε πολλούς κριτικούς να συγκρίνουν τη δουλειά σας με αυτή του Τέρενς Μάλικ. Πως δουλέψατε με τον διευθυντή φωτογραφίας σας; (απαντούν και οι δύο)

Και οι δύο επηρεαστήκαμε από τις ταινίες της δεκαετίας του '70. Το *Days of Heaven* ήταν μία από αυτές όπως επίσης το *Deliverance* και άλλες. Όλα αυτά τα φιλμ έπαιξαν ρόλο στο πού πηγαίναμε. Καταρχήν ξέραμε πολύ καλά τις τοποθεσίες που θα γυρίζαμε την ταινία. Εκεί πήγαμε σχολείο, στην πόλη που έγιναν τα γυρίσματα. Αυτό που επίσης γνωρίζαμε ήταν ότι θα είχαμε ένα πλούσιο ταμπλό και θα χρησιμοποιούσαμε wide screen φαρμά, κάτι που θα ήταν τέλειο για την ιστορία αφού θα μας επέτρεπε να μετατρέψουμε μια μικρή ιστορία σε κάτι πιο μεγάλο απ' αυτό που είναι. Η αρχή αυτού που σκεφτόμασταν ήταν να λύσουμε το οικονομικό πρόβλημα μιας τέτοιας επιλογής. Όταν τα καταφέραμε, δουλέψαμε πολύ με τα φίλτρα και κυρίως το χρώμα της μεταλλικής σκουριάς που θέλαμε να είναι παντού στο εξωτερικό περιβάλλον. Ο λόγος ήταν να δημιουργήσουμε ένα θερμό και ελκυστικό κόσμο και όχι έναν καταθλιπτικό, κάτι που θα μπορούσε να γίνει πολύ εύκολα με δεδομένα την τοποθεσία και το θέμα.

Ποια είναι τα επόμενα σχέδια σας; Τώρα γράφω ένα φιλμ που θα κοστίζει αρκετά χρήματα. Έχει τίτλο *Meat Chinese* και πρόκειται για κωμωδία γουέστερν. Είναι η ιστορία τριών τύπων που προσπαθούν να σκοτώσουν ένα άλογο. Ακούγεται απαίσια ιστορία και ίσως είναι, αλλά πιστεύω ότι θα γίνει μια θαυμάσια ταινία.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Χαμένοι δολοφόνοι Lost killers

του Ντίνο Τσιτσάτζε (Γερμανία, 2000)

Κεντρικά πρόσωπα της ιστορίας είναι ο Γεωργιανός Μέραμ και ο Κροάτης Μπράνκο, δύο ατζαμίδες πληρωμένοι δολοφόνοι. Το «συμβόλαιο» τους γράφει ότι πρέπει να βγάλουν από τη μέση ένα πλούσιο επιχειρηματία. Έλα όμως που ο Μέραμ παθαίνει ναυτία στην ιδέα και μόνο ότι θα σκοτώσει άνθρωπο. Πιο άνετα αισθάνεται όταν ζαλίζει τον περίγυρο για το πόσο ωραία ήδη κι έδιμα έχουν στην Γεωργία. Ο Μπράνκο από την άλλη, έχει μια μάνα που θα ήπρεπε να έχει πεθάνει προ πολλού αλλά με το που βλέπει τον Μέραμ να πίνει στην υγεία της, αυτή ξαναβιώνει. Η κατάσταση χειροτερεύει καθώς οι δύο αυτοί «γκάγγστερ» αδυνατούν να φέρουν σε πέρας την αποστολή τους.

Τετάρτη 15 Νοεμβρίου, Cine Προβόλα 4, 15:00

Το τελευταίο καταφύγιο The last resort

του Πάβελ Παβλικόφσκι
(Μ. Βρετανία, 2000)

Η Τάνια, μια νεαρή Ρωσίδα, φτάνει μαζί με τον γιο της στην Αγγλία για να συναντήσουν τον Βρετανό αρραβωνιαστικό της Τάνια. Η άφιξη τους κάταλγει σε σύλληψη από την Υπηρεσία Μετανάστευσης. Η Τάνια αποφασίζει να ζητήσει πολιτικό άσυλο, μαμά και γιος μεταφέρονται σε περιοριστικό χώρο για πρόσφυγες, ο αρραβωνιαστικός τους παρατάει και ο καιρός περνάει...

Τετάρτη 15 Νοεμβρίου, Cine Προβόλα 4, 20:00

Η Ιουλία τον Αύγουστο / Im Juli

του Φατίχ Ακίν (Γερμανία, 2000)

Δανειζόμενος στοιχεία της ρομαντικής κωμωδίας διηγείται την ιστορία του Ντανιέλ, ενός πανέξυπνου καθηγητή φυσικής που κουβαλάει πάνω του όλη την μιζέρια του κόσμου. Όλα δ' αλλάζουν όταν θα γνωρίσει την πανέμορφη Τουρκάλα Μελέκ. Αυθόρμητα θα αποφασίσει να την ακολουθήσει μέχρι την Κωνσταντινούπολη. Συνοδοιπόρος του σ' αυτό το ταξίδι θα είναι η παλαβιέρα φίλη του Τζούλι, η οποία τραβάει το δικό της ζόρι. Είναι τρελά ερωτευμένη με τον Ντανιέλ αλλά δεν του τ'χει πει ποτέ. Ξεκινώντας από το Αμβούργο θα διασχίσουν μαζί χώρες άγνωστες και εκδικικές. Βαυαρία, Αυστρία, Γιουγκοσλαβία, Ρουμανία, Βουλγαρία θα γίνουν οι σταθμοί μιας άγριας και χαοτικής Οδύσσειας με πολλές κωμικές στιγμές ενδιάμεσα για να διαπιστώσει ο ήρωας της ταινίας ότι στον αληθινό κόσμο οι νόμοι της Φυσικής δεν αξίζουν φράγκο.

Μια ταινία έντονα συναισθηματική παρά τους ταραντίνικους δανεισμούς της, όπως ο κάπως βλαμμένος δολοφόνος που θα πέσει πάνω στο ζευγάρι των ταξιδιωτών και η σκηνή κατά την οποία ο Ντανιέλ και η Τζούλι καπνίζουν χασίσ τραγουδώντας το «Blue Moon», γεμάτη ενέργεια, σπουδαίους χαρακτήρες, πρωτότυπη κινηματογράφηση (ιδιαίτερα στις σκηνές που οι δύο ήρωες έχουν παραισθήσεις) και υπέροχο σάουντρακ. Οι σπάνιες εικόνες της Νοτιοανατολικής Ευρώπης από την Βουδαπέστη έως την Ρουμανία ξαφνάζουν ευχάριστα και εγείρουν το ενδιαφέρον να γνωρίσουμε καλύτερα αυτούς τους τόπους. Στο ρόλο του Ντανιέλ θα αναγνωρίσουμε τον πρωταγωνιστή

Μετά την μελαγχολική γκανγκστερική του ταινία **Ακραίο Χτύπημα** με την οποία συμμετείχε στο Διεθνές Τμήμα του 39ου Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, ο γεννημένος από Τούρκους γονείς στο Αμβούργο, **Φατίχ Ακίν επιστρέφει με ένα ιδιόρρυθμο road movie.**

στην *Τρέξε Λόλα Τρέξε*, από τους μεγαλύτερους σταρ της Γερμανίας αλλά αυτή που κλέβει την παράσταση είναι η πανύψηλη και πανέμορφη Κριστιάν Πβλ του *Friends - Life is all you get*, επίσης μεγάλο αστέρι στην πατρίδα της. Η ταινία ξάφνισε τους Γερμανούς κριτικούς καθώς κατόρθωσε να σπάσει ρεκόρ στο box office χωρίς να παραχωρήσει τίποτα από την καλλιτεχνική της αξία.

Τ.Π.

Τετάρτη 15 Νοεμβρίου - Ολόμπιον, 15:30 & Cine Προβλήτα 4, 22:30

Τα seventies στη Σουηδία

Τζέσικα Λίντμπεργκ, ηθοποιός της ταινίας του Λούκας Μόοντισον **Μαζί**

Πως δουλέψατε πάνω στον χαρακτήρα σας στην ταινία; Καταρχήν, διάβασα το σενάριο πολλές φορές. Αλλά αυτό που έπαιξε καθοριστικό ρόλο ήταν το γεγονός ότι η ταινία δεν γυρίστηκε σε στούντιο αλλά σε ένα πραγματικό σπίτι, επιπλωμένο όπως τη δεκαετία του '70. Ο χαρακτήρας μου είχε το δικό της δωμάτιο, όπου μπορούσε να περάσει το χρόνο της και να χαλαρώσει. Αυτό συνέβαλλε στο να δημιουργηθεί μια ατμόσφαιρα. Επίσης η ιστορία αναφέρεται στο 1975, εποχή που εγώ ήμουν περίπου πέντε ετών και η μητέρα μου στην ηλικία του χαρακτήρα μου. Αυτό βοήθησε στον τρόπο σκέψης μου, καθώς ήταν το περιβάλλον μέσα στο οποίο η μητέρα μου μεγάλωσε.

Όλα αυτά τα κινήματα που υπήρχαν όσον αφορά στην γυναικεία απελευθέρωση, την πολιτική «επανάσταση», την ελευθερία του σεξ. Τα προβλήματα που ο χαρακτήρας μου αντιμετωπίζει μοιάζουν αρκετά με αυτά της μητέρας μου, οπότε αισθανόμουν ότι έκανα τα ίδια πράγματα, σκεφτόμουν με τον ίδιο τρόπο.

Όλοι οι ηθοποιοί της ταινίας έμοιαζαν να ταυτίζονται απόλυτα με τους ρόλους τους. Αυτό οφείλεται σε κάποιο είδος αυτοσχεδιασμού ή ήταν απλά πολύ καλογραμμένοι;

Όλα είναι στο σενάριο. Θυμάμαι που σκεφτόμουν, όταν το διάβασα, πόσο απλή και όμορφη είναι η ιστορία αυτή: Το γεγονός ότι υπάρχει τόση ποικιλία χαρακτήρων που δεν χρειάζεται να ακολουθήσεις κάποιον, τον καλό ή τον κακό. Κι αυτό έχει να κάνει με το πόσο καλογραμμένοι είναι οι διάλογοι. Όχι, δεν αυτοσχεδιάσαμε. Πολύ λίγες φορές πριν το γύρισμα, ίσως ν' άλλαζε ο Λούκας μία ή δύο γραμμές αλλά βασικά ακολουθήσαμε το σενάριο. Κάποιες φορές επίσης, μετά τη σκηνή, συνεχίζαμε να καθόμαστε στις θέσεις μας και να μιλάμε. Ο Λούκας δεν έλεγε cut και κάποια απ' αυτά τα κομμάτια χρησιμοποιήθηκαν μετά στην σκηνή. Ίσως γι' αυτό να προκύπτει αυτή η ταύτιση με τον ρόλο. Ημασταν σε μεγάλο μέρος οι εαυτοί μας.

Ποιος είναι ο τρόπος που δουλεύει ο σκηνοθέτης; Σ' αλήθεια δεν του αρέσουν οι πολλές πρόβες. Θέλει να γυρίσει τη σκηνή πολύ γρήγορα, ίσως να κάνει μια μικρή πρόβα και μετά τρεις το πολύ λήψεις του αρκούν. Είναι πολύ easy going τύπος, γρήγορος και «απαλός» στον τρόπο που αντιμετωπίζει τη δουλειά του. Επίσης δεν κάνει μεμονωμένες λήψεις του ε-

νός ή του άλλου προσώπου. Προτιμά να βάζει την κάμερα να κινείται συνεχώς ανάμεσα στους ηθοποιούς. Δεν έχεις καθόλου το αίσθημα της αγωνίας ότι τώρα είναι η σειρά μου και πρέπει να ανταπεξέλθω της ιδέας που έχει για το ρόλο. Η κάμερα σιχαλωτίζει πολλά πράγματα για τα οποία οι χαρακτήρες δεν έχουν ιδέα, τα αγνοούν πλήρως. Κι αυτό επειδή δεν ξέρεις αν ήσουν στη σκηνή μέσα ή όχι. Παίζεις λοιπόν όλη τη σκηνή μέχρι το τέλος και όλη την ώρα κι αυτό είναι κάτι που μου αρέσει πολύ.

Η ταινία είχε πολύ μεγάλη απήχηση στην Σουηδία όταν προβλήθηκε και μάλιστα στην νεολαία.

Που νομίζετε ότι οφείλεται αυτή η δύναμη της;

Ο Λούκας ήταν ιδιαίτερα αγαπητός στους νέους από την πρώτη του ταινία, το *Fucking Anal*. Αυτή η ταινία είχε συνεπάρε την νεολαία. Για το *Μαζί* υπήρχαν αρχικά επιφυλάξεις αφού αναφέρεται σε μια άλλη γενιά και μάλιστα σε τριαντάρηδες με παιδιά. Όμως λειτούργησε. Νομίζω ότι η ιδιοφυία του Λούκας έγκειται στο ότι είχε την ιδέα να μιλήσει γι' αυτό που τόσο πολύ επιθυμούν οι νέοι σήμερα. Κι αυτό είναι η ιδέα του *Μαζί*. Αισθάνομαι πως αυτό μας λείπει και γι' αυτό μας ελκύει. Σήμερα είναι μια εποχή απομόνωσης και ατομικότητας. Από την άλλη, το *Μαζί* είναι μια ιστορία αγάπης. Και η αγάπη είναι παντού και πάντα.

Με τι άλλος ασχολείστε εκτός από το σινεμά;

Κυρίως δουλεύω στο θέατρο. Αυτή τη στιγμή παίζω σε δύο έργα. Ένα του Στρίνμπεργκ σε σκηνοθεσία Ρόμπερτ Ουίλσον, το οποίο ανέβηκε πριν από δύο χρόνια και τώρα το μεταφέρουμε σε Νέα Υόρκη, Λονδίνο, Βερολίνο και μια μικρή ανεξάρτητη παραγωγή. Ταυτόχρονα κάνω πρόβες για μια νέα θεατρική παραγωγή. Το σινεμά μου αρέσει πολύ αλλά στη Σουηδία δεν γυρίζονται τόσες πολλές ταινίες για να έχεις την ευκαιρία να παίζεις. Από την άλλη, το σινεμά απαιτεί από τον ηθοποιό άλλες ικανότητες. Πρέπει να'χεις αίσθηση της τεχνικής που είναι πολύ απαιτητική και θέλει χρόνο. Και όσον αφορά εμένα, απαιτεί κάποιου είδους αυτοπεποίθηση, που για την ώρα την κατέχω μόνο πάνω στη σκηνή του θεάτρου. Αλλά θα ήθελα πολύ να εξερευνήσω το σινεμά ως μέσο.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Spotlights.....

Η **κριτική επιτροπή** του φετινού φεστιβάλ, η καλύτερη δυνατή κατά τον διευθυντή κ. Δημόπουλο, δείχνει αποφασισμένη να ανακαλύψει το σινεμά του μέλλοντος και να βραβεύσει νέους δημιουργούς, δίνοντάς τους την ευκαιρία να προχωρήσουν ακόμη πιο δημιουργικά. Στα πλαίσια των νέων εξελίξεων με το ψηφιακό βίντεο και τους εναλλακτικούς τρόπους παραγωγής και διανομής να σηματοδοτούν την εποχή, όλα τα μέλη της επιτροπής, μιλώντας για το έργο τους και γι'αυτό σινεμά γενικότερα, διαπίστωσαν ότι βρισκόμαστε εμπρός από μια επανάσταση, η οποία φυσικά για να έχει αποτελέσματα πρέπει να στηριχτεί σε ιδέες.

Ιδιαίτερα αισιόδοξος φάνηκε ο **Γέρτζι Σκολιμόφσκι** για το μέλλον του σινεμά, αφού η κάθε γενιά φέρνει έναν νέο τόνο, μια νέα δημιουργική φωνή. «Συνεχίζουμε να αναμένουμε έναν Τζέιμς Τζόις, έναν Σαίξπηρ, έναν Σοπέν στον κινηματογράφο και στο εγγύς μέλλον να αναμένουμε πολλές αλλαγές» δήλωσε, για να συμπληρώσει ότι αν αυτές οι αλλαγές δεν έρθουν τελικά, τότε μόνο για έκπληξη θα μπορούμε να μιλάμε. Η επιχειρηματολογία του στηρίχτηκε στο γεγονός ότι ο κινηματογράφος υπάρχει μόνο τον τελευταίο αιώνα και αγ' γίνει σύγκριση με τη χιλιετή ιστορία άλλων μορφών τέχνης, γίνεται σαφές ότι έχουν να συμβούν πολύ περισσότερα στο χώρο αυτό.

Ο **Χόρχε Σάντσεζ**, παραγωγός από το Μεξικό και μόνιμος συνεργάτης του Άρτουρ Ρίποσαιν, αμφισβήτησε έντονα τη δύναμη του Χόλιγουντ για κινηματογράφο σινεμάς. Μιας και άμεσα ενδιαφερόμενος, έδειξε να πιστεύει ότι οι νέες τεχνολογίες θα διευκολύνουν την παραγωγή και διανομή, ενώ οι νέοι δημιουργοί πρέπει να εκμεταλλευτούν τους νέους τρόπους, για να κάνουν τις ταινίες που θέλουν και οι ταινίες αυτές να έχουν τη δύναμη και την ένταση που οραματίζονται οι δημιουργοί τους.

Κατεχοκίν φεστιβαλικός εκπρόσωπος ο **Αλμπέρτο Μπαρμπέρα**, διευθυντής της Μόστρα της Βενετίας, έδειξε αδυναμία να προβλέψει και να ερμηνεύσει τις εξελίξεις, μιας και στο μεταβατικό αυτό στάδιο είναι εύκολο κανείς να κάνει λάθος κρίσεις. «Βρισκόμαστε στο κατώφλι μιας επανάστασης, ανάλογης με την επανάσταση που έφερε η έλευση του ομιλούντος απέναντι στο βιβλίο σινεμά». Αναγνώρισε ωστόσο τη σύγχυση που μπορεί να επιφέρει μια τέτοια αλλαγή στους νέους δημιουργούς.

«Το πρόβλημα που καλούνται να αντιμετωπίσουν πάντα οι νέοι σκηνοθέτες θα είναι πάντα να βρουν για τι θα μιλήσουν και να μη φανούν κομφορμιστές». Η παραπάνω άποψη διατυπώθηκε από το Γερμανό σκηνοθέτη **Φρεντ Κέλεμαν**, ο οποίος περισσότερο διστακτικός, εξέφρασε τις αμφιβολίες του για το αν η νέα τεχνολογία θα φέρει κάτι πρωτοποριακό, προσθέτοντας ότι πιστεύει μόνο στην ατομική δημιουργικότητα, μιας και όλα είναι θέμα μυαλού, πνεύματος και ιδεών.

Η **Τζούπι Έλεκ**, σκηνοθέτης από την Ουγγαρία φάνηκε να συνοψίζει τις παραπάνω απόψεις σε μία: Το γεγονός ότι ένας σκηνοθέτης διευκολύνεται σήμερα να γυρίσει μια ταινία, μπορεί να τον απελευθερώσει είτε, αλλά τα νέα μέσα δεν μπορούν να θεωρηθούν ούτε ως κριτήρια βελτίωσης, ούτε ως στοιχείο υποβίβασης για έναν δημιουργό, μιας και αν η τεχνική μπορεί να μας βοηθήσει τότε είναι προτέρημα.

Ως προς τα στοιχεία που θα αποτελέσουν κριτήριο για να βραβευθεί μια ταινία, δε φαίνεται να έχουν συζητηθεί ακόμη από τα μέλη της επιτροπής. Ο Τούρκος ηθοποιός **Τουντζέλ Κουρτίτς** πάντως, φάνηκε αποφασισμένος να μην κάνει καμιά παραχώρηση, δηλώνοντας ότι αναζητά τη νέα τολμηρή αισθητική του νέου κόσμου.

«Κάθε Πέρσης και καλύτερα»... Το λογοπαίγνιο του Έλληνα μέλους της επιτροπής **Φώτη Λαμπρινού**, φανερώνει ίσως τις ιδιαίτερες προτιμήσεις του. Άλλωστε συνέχισε να εγκωμιάζει το ιρανικό σινεμά, αναρωτώμενος πού έμαθαν όλα αυτά τα νέα παιδιά να κάνουν σινεμά.

Βαγγέλης Ρητάς

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Η αγάπη είναι ελέφαντας του Στράτου Τζίτζη

Ο Στράτος Τζίτζης υπήρξε βοηθός σκηνοθέτη στον Παντελή Βούλγαρη, στον Γιώργο Πανουσόπουλο και στο Νίκο Περάκη. Τώρα, σκηνοθετεί την πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία *Η αγάπη είναι ελέφαντας* με ένα πλουσιότατο cast που περιλαμβάνει την Αλεξάνδρα Παλαιολόγου, τον Αλέκο Συσσοβίτη, την Άννα Μαρία Παπαχαλαράμους, την Εύα Βλαχάκου και τη Δήμητρα Μαντσούκα. Ο σκηνοθέτης και σεναριογράφος Στράτος Τζίτζης θέλησε να προσδώσει στο φιλμ την αίσθηση της πραγματικότητας, χωρίς να αφαιρέσει τα στοιχεία εκείνα που καθιστούν κάποια επεισόδια όντως σπαρταριστά. Οι τρεις παράλληλες ιστορίες «δένουν» άτομα, που υποτίθεται ότι διαφέρουν στα πάντα: μια χορεύτρια, ένας δικηγόρος και ένα top model αγωνιούν για τους έρωτές τους, δεν κατορθώνουν να σταθεροποιήσουν τις σχέσεις τους ή ίσως δεν το επιδιώκουν κιόλας.

Τετάρτη 15 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 11:30

Πίσω πόρτα

του Γιώργου Τσεμπερόπουλου

Ο 13χρονος Δημήτρης (Κωνσταντίνος Παπαδημητρίου) θέλει να αρχίσει την επανάσταση από το σπίτι, όταν χάνει ξαφνικά το μεγαλοεργολάβο πατέρα του (Αντώνη Καφετζόπουλο), λίγο πριν αυτός δει το έργο της ζωής του να ολοκληρώνεται. Οι αρχές δεν του δίνουν την πολυπόθητη άδεια για τόσους πολλούς ορόφους στον 12όροφο ουρανοξύστη-τέρας που χτίζει στο κέντρο της Αθήνας και η καρδιά του δεν το αντέχει. Η καλομαθημένη μητέρα του (Αλεξανδριανή Σικελισιανού) βρίσκεται στα πρόθυρα κατάρρευσης, αλλά ο Δημήτρης κολακευμένος από το πρώιμο ώριμο παρουσιαστικό του αποφασίζει να διαισθήσει την παιδική του ηλικία και να το «παίξει» μεγάλος, για να σταθεί στο πλευρό της και να συνεχίσει το έργο του πατέρα. Ταυτόχρονα επηρεασμένος από ένα μεγαλύτερο φίλο του, μάρτυρας μιας αλλόκοτης και πολυσήμαντης εποχής, ο άβγαλτος κεντρικός ήρωας μπαίνει στα «κόλπα», ακολουθώντας μια σκληρή τελετή ενηλικίωσης, που του αφίνει τα σημάδια της.

Τετάρτη 15 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 13:30

Αυτή η νύχτα μένει του Νίκου Παναγιωτόπουλου

Ο Αντρέας και η Στέλλα, δυο νέα παιδιά, παίζουν το παιχνίδι της Ζωής και της Επιβίωσης στη σύγχρονη Ελλάδα της ανεργίας, των λαθρομεταναστών και των κλειστών οριζώντων. Θα μάθουν και θα πάθουν προπάντων θα πάθουν διασχίζοντας μια Ελλάδα που αλλάζει μένοντας ίδια, μέσα από τα ναρκοδετημένα τοπία της Ανάγκης, του Έρωτα και της Επιθυμίας. Ένας πολύμορφος κόσμος θα παρελάσει. Από τις ΕΒΓΕΣ και τις τάρτσες της Αθήνας, στα χιονισμένα βουνά και τα σκαλάδικα της επαρχίας. Τρένα, λεωφορεία, σταθμοί, παγωμένα δωμάτια ξενοδοχείων, νύχτες αμαρτωλές με αλκοόλ και μουσικές μπουζουκιών, με τραγουδίστριες-κονσοματρίδες και απαιτητικούς πελάτες, με ρωσίδες χορεύτριες, με μποξέρ-συγγραφείς και γαλατάδες-φιλοσόφους, αλλά και με αληθινούς δολοφόνους και πραγματικά όπλα.

Τετάρτη 15 Νοεμβρίου, Cine Βακούρα, 19:00

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ 8

Αγέλαστος πέτρα

του Φίλιππου Κουτσαφτής

Μετά από τις δεκατέσσερις συμμετοχές του ως διευθυντής φωτογραφίας σε μεγάλου μήκους ταινίες, ο Φίλιππος Κουτσαφτής σκηνοθετεί για πρώτη φορά ο ίδιος. Η Ελευσίνα, σε μια χρονική περίοδο δέκα ετών, αποκρυπτογραφείται. Η πόλη της Δήμητρας και της Περσεφόνης στενάζει εδώ και πολλά χρόνια από την ακατάσχετη εγκατάσταση σε αυτήν βιομηχανιών, που καταστρέφουν τη φύση και την ανθρώπινη ζωή. Αυτή τη «βεβήλωση» του ιερού χώρου καταγγέλλει ο δημιουργός και ευλαβικός προσκυνητής του, που καταγράφει τη διάλυση αρμονική συνύπαρξη του αρχαίου μεγαλείου με τη σύγχρονη πραγματικότητα. Εκεί που λατρεύτηκε η θεά των δημητριακών, εκεί σήμερα η γη αντί καρπών είναι μεσσή γιγάντιων και ακαλαίσθητων κτισμάτων. Υπό τους ήχους του Κωνσταντίνου Βήτα, ταιριαστούς απόλυτα με τα προλεχθέντα, ο γεννηθείς στη Ζαγορά του Βόλου σκηνοθέτης κινηματογραφεί το ευρισκόμενο δίπλα στην Αθήνα ιστορικό τοπωνύμιο με πολλή φροντίδα και σεβασμό. Είναι ο ίδιος, μάλιστα, που υπογράφει και το σενάριο και τη φωτογραφία στην «αγέλαστο πέτρα», μια ταινία στην οποία ο Φίλιππος Κουτσαφτής αφιέρωσε όλο το διάστημα που μεσολάβησε από την μικρού μήκους «Σεμνών θεών» (1987) ως το 2000. Παραγωγοί του φιλμ είναι ο Φίλιππος Κουτσαφτής και το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου.

Δ.Ξ.

Τετάρτη 15 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 18:00

Φτηνά τσιγάρα

του Ρένου Χαραλαμπίδη

Μια αυγομυτιάτικη νύχτα στην έρημη Αθήνα, τότε που το ...γαρ πολύ της ζέστης γεννά μεγάλες προσδοκίες αλλά και παραφροσύνη, τα πρόσωπα, οι ιστορίες και οι σχέσεις τους «αλλάζουν με την ταχύτητα των εικόνων ενός κουλοχέρη». Ο Νίκος (Ρένος Χαραλαμπίδης), ένας «ξένοιστος μέσα στη σύγχυσή του» 30άρης, αμήχανος μίμος στις αλλαγές που παρατηρεί στον εαυτό του, περιμένει το μεγάλο έρωτα. Η όμορφη Σοφία (Άννα Μαρία Παπαχαλαράμους) μετά από έναν άγριο καυγά με το φίλο της και μία αναπάντεχη συνάντηση με τον Νίκο, θέλει να αναθεωρήσει την τακτοποιημένη ζωή της. Ο Μανώλης (Μιχάλης Ιατρόπουλος), συνομήλικος του Νίκου και φίλος του που ζει έντονα τη ζωή του, βρίσκεται στα πρόθυρα νευρικής κρίσης. Μαζί τους ο Θανάσης και η Ιωάννα (Μάριος Ιωάννου, Ιωάννα Μαυρέα), που μόλις χώρισαν, προσπα-

πολύ, που αηελπίζονται ή «αγαπάνε παραπάνω από ότι πρέπει» και ζούνε τις κοινότυπες ζωές τους σαν «τα μικρές εμβέλεις πυροτεχνήματα, καταδικασμένοι σε μια τρομερή, αλλά εφήμερη λάμψη».

Β.Π.

Τετάρτη 15 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 13:30

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Μάριος Στρόφαλης

για τη μουσική της ταινίας *Πίσω πόρτα*

Με ενδιάφερο η αίσθηση της απότομης μεταβολής από την παιδική αθωότητα και ανεμελιά σε μία πολυδιάστατη εφηβική ανησυχία γεμάτη από ευθύνες και προβληματισμούς. Η ανώμαλη προσγείωση, που μπορεί να συμβεί στον καθένα μας, υποχρεώνει το μικρό πρωταγωνιστή να μεγαλώσει γρήγορα. Η ψυχή του όμως δεν παύει να είναι παιδική, αυτό το μπαλαντζάρισμα, δηλαδή απέξω έφηβος, από μέσα παιδί, είναι το βασικό στοιχείο που θέλησα να περιλάβω στη μουσική της ταινίας.

Όλοι οι ήρωες κι όλες οι σκηνές, για μένα τουλάχιστον, θα μπορούσαν να αποτελέσουν εναύσματα για τη μουσική σύνθεση της ταινίας. Σίγουρα όμως ο μικρός Δημήτρης είναι το κέντρο των εμπνεύσεων. Η σκηνή που έχουμε και μια μουσική συναίσθηματική έκρηξη, μια σκηνή κορύφωσης θα λέγαμε, είναι μια σκηνή την οποία εμείς οι συντελεστές της ταινίας την ονομάζαμε «σούπερ-8 βήτα», δηλαδή όταν ο Δημήτρης και ο θεός του βλέπουν μετά από καιρό, σε σούπερ-8, τον χαμένο πατέρα του Δημήτρη.

Παναγιώτης Καλαντζόπουλος

για τη μουσική της ταινίας *Φτηνά τσιγάρα*

Στη μουσική για την ταινία και ιδιαίτερα στο «Summertime in Prague» που τραγουδάει η Έλλη Πασιπάλα, προσπάθησα να βγάλω έναν ήχο για εκείνη την περίοδο που στη ζωή μας ζούμε με φτηνά ποτά, φτηνά ξενοδοχεία, όπου είμαστε πλούσιοι αλλά δεν το ξέρουμε.

Ο Ρένος Χαραλαμπίδης ήταν η κινητήριος δύναμη και ο ενθουσιασμός πίσω από όλα αυτά, όπου η περιεκτική ελαφρότητα της εικόνας με την ελαφριά θλίψη της μουσικής, μαζί γεννησαν έναν τρίτο καρπό που είναι τα *Φτηνά Τσιγάρα*.

Η μουσική για τα *Φτηνά Τσιγάρα* είναι ένα soundtrack...

...Είναι το soundtrack μιας ταινίας σύγχρονης που όλα συμβαίνουν μέσα στην έρημη Αθήνα τον Αυγουστο, μέσα σε 4 μέρες, 4 ιστορίες, διάφοροι χαρακτήρες και η μουσική, με ένα πιάνο, ένα βιμπράφωνο, μια κιθάρα, όλα αυτά τα ενώνει σε μια «φτηνή» ίσως ορχήστρα που παίζει ακριβές μελωδίες.

Φίλιππος Κουτσαφτής

«Με την Ελευσίνα ασχολούμαι πολύ καιρό, η δουλειά κράτησε τουλάχιστον δέκα χρόνια. Δεν υπήρξε κάποια άμεση αφορμή που με παρακίνησε να ασχοληθώ με αυτό το θέμα, δεν κατάγομαι από εκεί φερ' ειπείν. Όταν πρωτοπήγα εκεί δεν ήξερα κανέναν. Απλώς επέλεξα αυτόν το χώρο και αποφάσισα να δω τα πράγματα που συμβαίνουν γύρω μου και στον καιρό μου με αναφορά αυτήν την πόλη, όπως και τα πράγματα που συμβαίνουν και σε μένα τον ίδιο. Στα τόσα χρόνια με την Ελευσίνα έχω αποκτήσει σχέσεις ζωής. Είναι ένας τόπος που αποτελεί μεγενθυμένο παράδειγμα της σύγχρονης Ελλάδας. Είναι η Ελλάδα αυτή στην οποία γυρίσαμε την πλάτη μας. Αυτό που κάναμε στην Ελευσίνα με τα χρόνια, είναι μια κίνηση για να χορτάσουμε... Ο νεοέλληνας σήμερα δεν κέρδισε παρά μόνο ένα κάποιο "υψηλότερο" βιοτικό επίπεδο. Έχασε όμως σε όλα τα υπόλοιπα.

Κάποια φορά κάποιος φίλος από την Ελευσίνα, ένας από τους πολλούς φίλους που έκανα στη διαδρομή, με ρώτησε από ποια πλευρά βλέπω το πράγμα. Εκείνη τη στιγμή δεν ήξερα τι να απαντήσω. Με αφόπλισε. Στη συνέχεια νομίζω ότι μπορώ να προσδιορίσω και να πω ότι τη βλέπω από τη μεριά του προσκυνητή. Ξέρετε το έχουν πει πολλοί: είναι ζήτημα ηθικής επιλογής το που και το πως θα στήσεις την κάμερα. Κάθε γωνία λήψης είναι και μια ηθική στάση. Όπως λέει και η ταινία στην αρχή, εγώ προτιμώ τη θέση του προσκυνητή...»

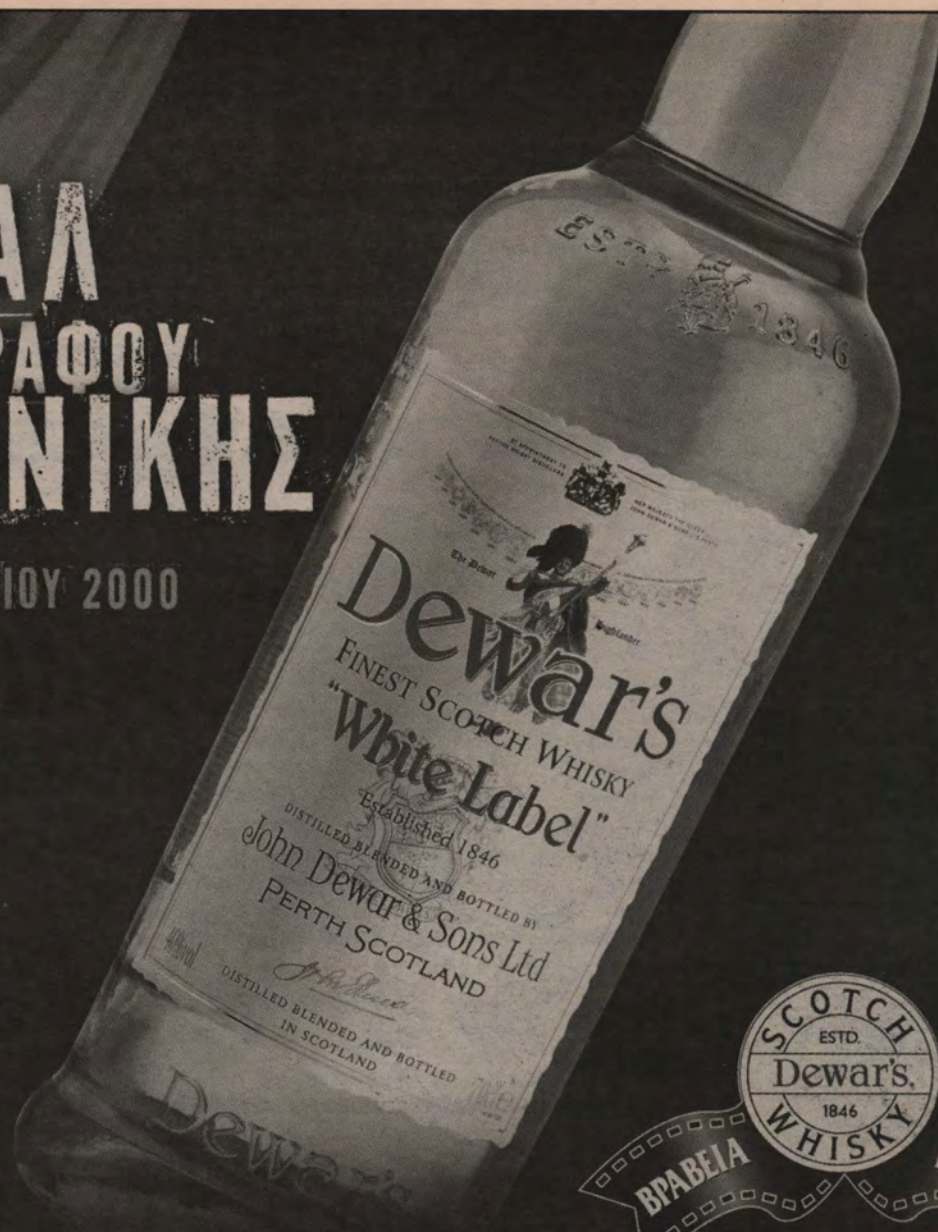
Συνέντευξη: Βούλα Παλαιολόγου

• Οι λέξεις DEWAR'S, WHITE LABEL και o Highlander είναι σήματα κατοχυρωμένα.

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

2000

10-19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2000

Οι Νέοι Ορίζοντες Πίνουν Milko

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΟΡΙΖΟΝΤΩΝ

Κάθε στιγμή είναι στιγμή

Alfa 156 Σας προκαλεί;

0800-500 800

Δίκτυο Alfa Romeo

- 1.6 T.S. 16V - 120 HP • 1.8 T.S. 16V - 144 HP • 2.0 T.S. 16V - 155 HP
- 2.0 T.S. 16V Selespeed - 155 HP
- 2.5 V6 24V - 190 HP

Alfa Romeo
CREDIT

Alfa 156. Μεγαλύτερη ασφάλεια και άνεση, με 4 αερόσακους, ABS με EBD και αυτόματο κλιματισμό. Τέλεια οδική συμπεριφορά, χάρη στις εμπρός τετράπλευρες αναρτήσεις και τις πίσω McPherson. Τεχνολογία αιχ-

μής, με πανίσχυρους κινητήρες, κορυφαίους στην κατηγορία τους. Αισθητική που ξεχωρίζει. Γοητεία που καθηλώνει.

Alfa 156. Σας προκαλεί να την αποκτήσετε τώρα, με την πιο ελκυστική χρηματοδότηση.

Cuore Sportivo

EPT

Η ΕΡΤ στηρίζει τον ελληνικό κινηματογράφο,

**Βοηθώντας να γίνουν πραγματικότητα
τα όνειρα των Ελλήνων δημιουργών
για να ταξιδεύουμε στον μαγικό κόσμο
των εικόνων, των ήχων, των συναισθημάτων
καταργώντας σύνορα, αποστάσεις, γλώσσες.**

EPT

Χορηγός

www.ert.gr

41^ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

ΑΝΑΚΑΛΥΨΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΗΠΕΙΡΟΣ - ΖΑΓΟΡΙΑ

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

ΑΜΕΡΙΚΗΣ 2, 105 64 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 3271300, 3310562, FAX: 3252895

Ο ALPHA αγαπάει
τον κινηματογράφο

ALPHA

Το Άλφα της τηλεόρασης

Film
Institutions
of South
Eastern
Europe

Κινηματογραφικοί Οργανισμοί
της ΝοτιοΑνατολικής Ευρώπης

Δίκτυο
συνεργασίας για το μέλλον
του κινηματογράφου
στην ΝοτιοΑνατολική Ευρώπη

Η ίδρυση του δικτύου αποφασίστηκε
στην Ύδρα, στις 16 Απριλίου 2000,
στο 1ο Συνέδριο που οργανώθηκε με
πρωτοβουλία του Ελληνικού Κέντρου
Κινηματογράφου.

Το 2ο Συνέδριο πραγματοποιείται στην
Θεσσαλονίκη, από τις 13 έως τις 15
Νοεμβρίου 2000.

- Αλβανία
- Βοσνία Ερζεγοβίνη
- Βουλγαρία
- Κροατία
- Κύπρος
- ΠΓΔΜ
- Ελλάδα
- Ρουμανία
- Σλοβενία
- Τουρκία
- Γιουγκοσλαβία

41ο Διεθνές Φεστιβάλ
Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
Περίπτερο του FISEE
Προβλήτα-Αποθήκη Γ

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου
Πανεπιστημίου 10 • 106 71 Αθήνα • τηλ.: 36 31 733, 36 34 586
fax: 36 35 086, 36 34 336 • E-mail: info@gfc.gr • http://www.gfc.gr

Animal print

by

whalegraphics
DIGITAL IMAGE PRINTING

always in Style

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ 32, Τ.Κ. 55 133, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΤΗΛ.: 450 280, FAX: 457 227
e-mail: whalegraphics@imagine.gr / web: www.imagine.gr/whalegraphics

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Η σύγχρονη εκδοτική παρουσία στα ελληνικά γράμματα

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ
ΖΑΡΟΚΩΣΤΑ

Ένα κομματάκι
ουρανός

Μυθιστόρημα

Ήρωες πιασμένοι στη δί-
νη των καιρών και στα α-
διέξοδα του προσωπικού
πάθους. Η πορεία μιας οι-
κογένειας τα ενενήντα τε-
λευταία χρόνια του Ελλη-
νισμού. 1908, Μικρά Ασία,
επαρχία Βιθυνίας – 1998, Αθήνα. Η Ελλάδα κι απ' τις
δυο μεριές της θάλασσας. Ένα συναρπαστικό μυθιστό-
ρημα που μας αγγίζει όλους.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ζαλόγγου 11, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 330.12.08 – FAX: 382.25.30
www.kastaniotis.com e-mail: info@kastaniotis.com

Με οδηγό τον Μάρκο Βαμβακάρη Γιώργος Ζέρβας, σκηνοθέτης της ταινίας **Μ' αρέσουν οι καρδιές σαν τη δική μου**

Ο 40χρονος δημιουργός επισκέπτεται τη Θεσσαλονίκη ξανά (το Μάρτιο είχε φέρει την ταινία του **Μ' αρέσουν οι καρδιές σαν τη δική μου** στο Διεθνές Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ) και εκμυστηρεύεται τους λόγους που τον ώθησαν στο να προχωρήσει σ' αυτό το ντοκιμαντέρ για τη ζωή του μεγάλου ρεμπέτη Μάρκου Βαμβακάρη.

Ποια ήταν η ανταπόκριση του κόσμου, παρατηρώντας τον κατά την οκτάμηνη αυτή πορεία της ταινίας από τις «Εικόνες του 21ου αιώνα» ως το 41ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου; Απ' όσο έχω καταλάβει, ο κόσμος γοητεύεται όταν τόσο μεγάλα θέματα, όπως ο Μάρκος Βαμβακάρης, και τόσο τετριμμένα συνάμα, όπως το ρεμπέτικο, αντιμετωπίζονται με σοβαρότητα και δεν πέφτουν στις γνωστές παγίδες των πάσης φύσεως στερεοτύπων. Εξάλλου, μαθαίνει κάποιες πλευρές του Μάρκου Βαμβακάρη που πιθανόν δεν γνώριζε και παράλληλα αντιλαμβάνεται ότι πρόκειται για έναν άνθρωπο που υπέφερε για μεγάλες περιόδους της ζωής του και υπήρξε δέσμιος των παθών του. Όμως, ο Βαμβακάρης στο τέλος δεν υποτάσσεται και μάλιστα γίνεται πολύ εκφραστικός και δεν αφανίζεται από τα τό-

σα έντονα συναισθήματα που βιώ. Αντίθετα καθίστανται οι προϋποθέσεις σύνθεσης υπέροχων τραγουδιών.

Στην προηγούμενη ταινία σας ασχοληθήκατε με τον «κοστίζοντα λιγότερο από ένα κιλό πατατες» Σαγκάλ. Η θέση του Βαμβακάρη και των λοιπών μεγάλων του ρεμπέτικου θαρρώ πως μοιάζει αρκετά...

Φυσικά. Τέτοιου τύπου ομοιότητες δεν έχουν να κάνουν με αυτή καθαυτή την τέχνη, στο βαθμό που μιλάμε για εικαστικά ή μουσική, για μια μοντέρνα τέχνη ή για μια λαϊκή κουλτούρα. Η συντριπτική πλειοψηφία των καλλιτεχνών της ρωσικής πρωτοπορίας της δεκαετίας του '30 πέθανε κυριολεκτικά στην ψάθα ακριβώς ανάλογα με τον Βαμβακάρη. Ο Σαγκάλ έγινε κάποτε διάσημος στη Δύση και μπόρεσε να ζήσει κάπως αξιοπρεπώς, αλλά η

Τόποθα επί παραδείγματι πέθανε μόλις 25 ετών μετά από μια φρικτή και βουτηγμένη στη φτώχεια και την ανέχεια ζωή.

Γιατί επελέγη ο Μάρκος Βαμβακάρης και όχι,ας πούμε, κάποιος άλλος του ρεμπέτικου; Τι σας έκανε να τον ξεχωρίσετε;

Καταρχήν είναι τόσο πληθωρικός με μυθιστορηματική σχεδόν ζωή, που αυτό αποτελεί μέγα δέλεαρ για κάθε σκηνοθέτη. Αντιπροσωπεύει όλον τον ρεμπέτικο κόσμο της κλα-

σικής περιόδου, δηλαδή της δεκαετίας του '30, όπως και άλλοι (Τσιτσάνης) ίσως, αλλά με άγγιξε περισσότερο η underground πλευρά του.

Τα μελλοντικά σας σχέδια;

Στήνω ένα ντοκιμαντέρ για το σύμφυκο τραγούδι, για το πολυπολιτισμικό πλαίσιο δημιουργίας του στις μεγαλουπόλεις της Μικρασίας και της Θράκης, με κυριότερές την Σμύρνη και την Κωνσταντινούπολη. Διερευνώ με εντελώς αντιρατσιστικό πνεύμα τη γοητεία και τον πλούτο που προέρχονται από τη συνάντηση ανάμεσα σε διαφορετικές κουλτούρες και τις αμοιβαίες επιρροές του σμυρνέικου, του αρμένικου, του τουρκικού, του δυτικού και του εβραϊκού τραγουδιού. Δυστυχώς όλα σταμάτησαν βίαια με τον μοναδικό στην ιστορία ξεριζωμό των Ελλήνων της Σμύρνης. Ουσιαστικά η ταινία θα είναι μέρος μιας τριλογίας με διαφορετική σειρά: Σμυρνέικο, Ρεμπέτικο και...

Δεν θέλετε να το αποκαλύψετε. Έχετε, πάντως, εξασφαλίσει διανομή για το **Μ' αρέσουν οι καρδιές σαν τη δική μου**.

Πήγαμε σε ξένα Φεστιβάλ και συζητάμε τη διανομή εντός κι εκτός Ελλάδας, αλλά αυτό που πρέπει να σημειώσω είναι ότι τον άλλο μήνα κυκλοφορεί η βιντεοκασέτα σε βιβλιοπωλεία και δισκάδικα.

Συνέντευξη: Δημοσθένης Ξιφιλίνος

Νέα πρόσωπα, μοντέρνες ιστορίες Μίμης Κουγιουμτζής, σκηνοθέτης της ταινίας **17 στα 18**

Ποιοι λόγοι οδηγούν έναν παλαίμαχο της θεατρικής σκηνής, αφοσιωμένο για περισσότερα από 40 χρόνια στο Θέατρο Τέχνης και κινηματογραφιστή από «ψώνιο και μεράκι», όπως ο ίδιος δηλώνει, να πλησιάσει με το φακό του τις ζωές, τις συμπεριφορές και τις περιπέτειες μιας ομάδας νέων παιδιών που μιλούν τη δική τους «trendy» γλώσσα, χορεύουν σε ρέιβ πάρτι και απειλούνται από μια συμμορία ντίλερς; Ο Μίμης Κουγιουμτζής εξηγεί και εξηγείται στο **"Πρώτο Πλάνο"** με αφορμή την ταινία του **17 στα 18**, που συμμετέχει στα Κρατικά Βραβεία Ποιότητας 2000.

Ποιο κίνητρο σας φέρνει πίσω από την κάμερα με ταινία φιδιών και θέμα εντελώς διαφορετικό από όσα σας έχουμε συνηθίσει; Φαίνεται έντονο στο κοινό, αλλά για μένα ήταν φυσικό και δεδομένο. Με το ξεκίνημά μου στο θέατρο είχα ασχοληθεί παράλληλα με το σινεμά. Μάλλον όμως τώρα ωριμάζω κινηματογραφικά! (γέλια). Απλά αυτήν την περίοδο της πορείας μου ήθελα να κάνω μια ταινία, όπου μέσα από τη δική μου καλλιτεχνική εμπειρία και θεατρική παιδεία, να μπορέσω να δώσω σε εικόνες κάποια πράγματα που έχω στο μυαλό μου. Ο κινηματογράφος είναι το μέσο με το οποίο μπορεί κανείς να κάνει πραγματικότητα ένα τέτοιο όραμα. Δεν είμαι καριέριστας του κινηματογράφου, ούτε θα δώσω καινούργια πνοή στο σινεμά. Επιχείρησα να κινηματογραφήσω μια νεανική ιστορία για τέσσερις 18ηδες, που τελειώνοντας το λύκειο «μπαίνουν» στη διαδικασία της ενηλικίας ζωής και ζουν ξέγνοιαστα το τελευταίο καλοκαίρι της εφηβείας τους.... Αυτή η ξέγνοιασιά τους με ερέθισε να δω πως συμπεριφέρονται αυτά τα παιδιά και τι έχουν στο πίσω μέρος του μυαλού τους. Το σενάριο που μου έφεραν αυτά τα δύο νέα παιδιά είναι σχεδόν βίωμά τους, το οποίο μου είναι δελεαστικό, με φέρνει πίσω στην εποχή της ανεμελιάς...

Σας ήταν οικεία αυτή η καινούργια και «μοδάτη» αντίληψη περί φόρμας, αισθητικής, γλώσσας και ύφους, που παρατηρούμε σε αρκετές -ξένες κυρίως- παραγωγές των τελευταίων ετών, όπως το *Trainspotting*, το *Human Traffic* κ.λ.;

Δεν τα έχω δει... Δεν προσπάθησα να μιμηθώ κανέναν, παρότι θαυμάζω πολλούς σκηνοθέτες. Επιλέξαμε αυτήν την pop, καρτούνιστική οπτική, γιατί θέλαμε να αποφύγουμε τους κανόνες περί κινηματογραφικής φόρμας κ.λπ. Πρόκειται για μια ταινία με ελεύθερη διάθεση, ελεύθερη διάσταση και ελεύθερη κίνηση της κινηματογραφικής μηχανής. Θέλαμε όπως σκεφτόμαστε και αισθανόμαστε εμείς, έτσι να συμπεριφερθεί και η κάμερα. Δεν υπάρχουν προκαθορισμένες γωνίες λήψης, η κάμερα κινείται στο χώρο ανάλογα με τις εκφράσεις, τις κινήσεις και τις συμπεριφορές των χαρακτήρων που υπάρχουν στο κάδρο. Δεν ήθελα με άλλα λόγια να κάνω τον μοντέρνο, απλά ήθελα κάτι διαφορετικό στη συγκεκριμένη φάση. Δεν υπογράφω αυτήν την αισθητική, παρά μόνο στη συγκεκριμένη δουλειά, γιατί είναι κάτι που το ήθελα και το αγάπησα με πάθος...

Συνέντευξη: Βούλα Παλαιολόγου

Παράλληλες αφηγήσεις Δημήτρης Αθανίτης, σκηνοθέτης της ταινίας **2000+1 στιγμές**

Συναντήσεις ανθρώπων διαφορετικών κι όμως τόσο οικείων, ζωές υπόδικες σε μια κοινή μοίρα, μικρά τεμαχισμένα επεισόδια που διασταυρώνονται σε τόπο και χρόνο συγκεκριμένο, τοποθετημένα όμως σε ένα ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο αυτή τη φορά, απασχολούν τον Δημήτρη Αθανίτη στην τέταρτη κατά σειρά μεγάλου μήκους ταινία του, που ο ίδιος χαρακτηρίζει πολιτικό ντοκιμαντέρ.

Είναι ορόσημο για σένα ή απλώς μια αφορμή για έμπνευση η έλευση του πολυαναμενόμενου και πολυδιαφημισμένου 2000;

Όχι. Θα μπορούσα να είχα κάνει την ταινία 5 χρόνια πριν ή 5 χρόνια μετά. Απλώς ήθελα να σχολιάσω ότι σε κάτι τέτοιου είδους γιορτές και φανατασμαγορίες παραβλέπουμε ένα κόσμο αντιθέσεων μέσα στον κόσμο τον οποίο ζούμε. Με ενδιαφέρουν οι συναντήσεις ανθρώπων και καταστάσεων, αλλά και ταυτόχρονα το παράλογο των παράλληλων ζωών ή ιστοριών.

Η παρεμβολή των ντοκουμέντων ή των τηλεοπτικών δελτίων, σε βοηθάει να περάσεις από το μερικό, τις αστικές αθηναϊκές ιστορίες στις οποίες επιμένεις στις ταινίες σου, στο γενικό και συλλογικό;

Ακριβώς. Αυτό που ζούμε στην Αθήνα είναι ευθέως ανάλογο με αυτό που ζούνε οι άνθρωποι στην Αμβέρσα, στην Ινδία ή στη Μανίλα.

Δεν με ενδιαφέρει μόνο αυτό που συμβαίνει στην Αθήνα ή στην Ελλάδα και το βλέπουμε "εξωτερικά", σαν παρατηρητές. Ούτε κάτι το ειδικό ή τοπικό ή οι ιστορίες κάποιων, συγκεκριμένων μόνο χαρακτήρων. Στην νέα αυτή ταινία μου υπάρχει μεγάλη γκάμα από διάφορες ηλικίες, κοινωνικές τάξεις και διάφορα πρόσωπα. Παιδάκια, ηλικιωμένοι, αυτοί που δεν έχουν σπίτι, αυτοί που έχουν τα στοιχειώδη ή αυτοί που έχουν λεφτά. Η κοινή συνύπαρξη αυτών των ανθρώπων με ενδιαφέρει. Με αυτήν την έννοια χαρακτηρίζω την ταινία μου πολιτική...

Συνέντευξη: Βούλα Παλαιολόγου

Είπε για τις ταινίες...

Άρης Σφακιανάκης

...για την ταινία **17 στα 18**

Η ψυχεδέλεια που βασιλεύει στο διαμέρισμα των εμπόρων νταρκαδικών, η μεταμοντέρνα ενδυματολογία, οι *Trainspotting* διάλογοι και η αλά *Pulp Fiction* κλεψή της αμερικάνικης αστυνομικής φιλομορφίας, κάνουν τους χαρακτήρες των ηρώων να λαμπυρίζουν σαν πυρολαμπίδες στο σερίλιντ. Αν προσθέσει μάλιστα κανείς την τύπου Ούμα Θέρμαν, πλην σαφώς πιο ερωτική (η λάγνα Ανατολή, βλέπετε) ερμηνεία, της Αφροδίτης Αλ Σάλεχ τότε έχει μπρος στα μάτια του ένα τοπίο για το οποίο αξίζει τον κόπο να είναι μακριά το ταξίδι.

...για την ταινία **2000+1 στιγμές**

Μέχρι χθες το βράδυ είχα δει τέσσερις ταινίες στο Φεστιβάλ. Η μια μ' έστειλε στην κοιλάδα Πάντα Βρέχει, η άλλη σε κάποιο ελληνικό νησί, η τρίτη σε τοπία εξοχικά αλά Μάντσα του Δον Κιχώτη και η τέταρτη σε μια λιμνοθάλασσα της Νότιας Κορέας. Καθώς είμαι άνθρωπος της πόλης, φανταστείτε στα πρόθυρα ποιου πολιτισμικού σοκ βρισκόμουν. Χρειαζόμουν επειγόντως ένεση τοπίου αστικού. Επενέθη ο ντόκτορ Αθανίτης και η ισορροπία απεκατεστάθη.

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΑΝΟ

Mit geschlossen augen With closed eyes

Mansur Madavi
AUSTRIA, 2000

«I try and go back to a time when we were in the land, not just standing on it. A time when we were all part of the same living thing.»

Mansur Madavi

After a nine year self-imposed hiatus, Mansur Madavi returns with yet another in a string of life-affirming, contemplative cinematic essays. With Closed Eyes is a tale told through visual association, taking us to a place where memory becomes its most vivid and alive. Though his story is a personal one, Madavi is searching for a collective memory, a visual handbook in which we all can share. Utilizing a technique of "automatic filming" similar to Surrealist automatic writing, and keeping the dialogue to a minimum, Madavi succeeds in taking us inside a landscape that is part dream, part mythic vision and part nostalgia. The film is filtered through the memory of Lorenzo Montalban, whose distant childhood is portrayed like the fragments of a feverish mirage. His Chilean village, now sinking under years of drifting desert sand, was once a beloved home. One threatening morning, however, he had to leave. Now, when he closes his eyes, he can still see the splinters of what he left behind: his lonely school sweltering under the desert sun; the harsh-schoolmaster's strap; the pigeon hunter Jan Michael; Fernando, the boy in the tunnels. Like other filmmakers who seek to rise above a mediated shorthand that has become the cinematic norm (Jean-Luc Godard, Werner Herzog, Abbas Kiarostami and Michelangelo Antonioni, to name a few), Madavi pursues a more multivalent and universal cinematic image, letting the landscape dictate the tone of his film. For him, cinema is a way to bypass cultural preconceptions, taking us right into the heart of existence. With Closed Eyes celebrates the one thing we all share- life itself.

Dimitri Eipidis

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Άγγελοι του Σύμπαντος Englar alheimsins

του Φρίντρικ Θορ Φρίντρικσον (Ισλανδία, 2000)
Όταν η συμπεριφορά του Πωλ αρχίζει να γίνεται ανεξέλεγκτη, οι γονείς του τον στέλνουν στο ψυχιατρείο. Εκεί, ο Πωλ πιάνει φίλίες με τους τροφίμους. Ένας από αυτούς είναι πεπεισμένος ότι έγραψε τα τραγούδια των Μπιτλς και τους τα έστειλε με τηλεπάθεια. Ένας άλλος είναι καλλιεργμένος και ευγενικός, μόνο που νομίζει πως είναι ο Χίτλερ. Ένας τρίτος επιμένει ότι έγραψε τη διδακτορική του διατριβή πάνω στον Σίλερ κι ότι την υποστήριξε στο Πανεπιστήμιο της Κίνας...

Κυρίως Πρόγραμμα - Παύλος Ζάννας, 13:00

Παρθένος Die jungfrau

του Ντιέγκο Ντόνχοφερ (Αυστρία, 1999)
Ο Κόνραντ και η αδελφή του, η Νίνα, ταξιδεύουν σε άγνωστα και μυστηριώδη μέρη, αναζητώντας κάτι εφήμερο και φευγαλέο. Γυρισμένη στα λιμάνια του Πειραιά, του Καΐρου και της Αλεξάνδρειας, και με μουσική γραμμένη ειδικά από τον John Cale, η ταινία παρακολουθεί τις περιπλανήσεις των πρωταγωνιστών, καθώς πουλάνε το κορμί τους για το νοίκι ή για μια δόση...

Αυστριακός Κινηματογράφος
Cine Προβλήτα 2, 13:00 & 18:00

Με κλειστά μάτια Mit geschlossen augen

του Μανσούρ Μαντβί (Αυστρία, 1999)
Ο Λορένσο Μονταλμπάν φέρνει στη μνήμη του εικόνας από τη μακρινή παιδική του ηλικία. Το χωριό του, στη Χιλή, θαμμένο τώρα κάτω από την άμμο της ερήμου. Όμως, ένα απειλητικό πρωινό, αναγκάστηκε να φύγει. Τώρα, όταν κλείνει τα μάτια του, βλέπει ακόμα κορμιά του παρελθόντος του.

Αυστριακός Κινηματογράφος - Παύλος Ζάννας, 15:00

Εγώ, εσύ, αυτοί / Eu, tu, elles

του Αντρουάσα Ουάσιγκτον (Βραζιλία, 2000)
Σ' ένα απομακρυσμένο χωριό της βορειοανατολικής Βραζιλίας, η νεαρή Νταρλένε, έγκυος με το παιδί κάποιου που την εγκατέλειψε, αποφασίζει ν' αναζητήσει την τύχη της στην πόλη. Τρία χρόνια αργότερα, επιστρέφει με το παιδί της για να θάψει τη μητέρα της. Όταν ο μεγαλύτερός της, αλλά εύπορος Οσάις της προτείνει γάμο, εκείνη δέχεται.

Αναζητήσεις - Cine Προβλήτα 2, 15:30

Η ληστεία / Der überfall

του Φλόριαν Φλίκερ (Αυστρία, 2000)
Καταχρεωμένος, ο Αντρέας έχει άμεση ανάγκη από χρήματα. Αποφασίζει να κάνει μια ληστεία, μπαίνει σ' ένα μικρό ραφείο και βγάζει το όπλο του, συνειδητοποιώντας την ίδια σχεδόν στιγμή ότι δεν υπάρχουν και πολλά στην ταμειακή. Ύστερα από μια σύντομη κουβέντα με τον στριμμένο ράφτη και τον ανόητο πελάτη του, ο Αντρέας θα ήθελε να κάνει μεταβολή και να φύγει, είναι όμως αργά.

Αυστριακός Κινηματογράφος - Παύλος Ζάννας, 17:30

Ο Τομά ερωτεύεται / Toma est amoureux

του Πιερ Πολ Ρεντέρς (Βέλγιο-Γαλλία, 2000)
Ο 32χρονος Τομά υποφέρει από αγοραφοβία, και η πάθησή του αυτή έχει καταστήσει τη ζωή του αβάσταχτη. Σταμάτησε να εργάζεται εδώ και οκτώ χρόνια, επένδυσε όλα του τα χρήματα, και τώρα ζει σ' ένα πολυτελέστατο διαμέρισμα, απ' όπου δε βγαίνει ποτέ. Δε βλέπει ποτέ κανέναν, τουλάχιστον όχι με σάρκα και οστά: το μόνο μέσο επικοινωνίας του είναι ένα βιντεοτηλέφωνο.

Γαλλικός Κινηματογράφος - Παύλος Ζάννας, 20:00

Σάμια / Samia

του Φιλίπ Φοσόν (Γαλλία, 2000)
Η Σαμιά είναι μια νέα κοπέλα αλγερινής καταγωγής, που ζει στη Μασσαλία με την οικογένειά της.

Ασφυκτικά περιβάλλοντα

Στο σπίτι, η Σαμιά και η δύο αδελφές της έχουν έναν τρόπο ζωής αλγερινό. Μιλούν αραβικά, τρών αλγερινά φαγητά, τηρούν τα έθιμα της μουσουλμανικής θρησκείας τους και πηγαίνουν σε γάμους που διαρκώς τους θυμίζουν την ιστορία των γονιών τους. Όμως, σαν νέες κοπέλες, δικάζουνται.

Γαλλικός Κινηματογράφος - Cine Προβλήτα 2, 20:30

Το φάντασμα / O fantasma

του Ζοάο Πέδρο Ροντρίγκες (Πορτογαλία, 2000)
Βασανιζόμενος από μια άσβεστη επιθυμία, ο Σέρζιο ζει σ' έναν κόσμο στα μέτρα του. Περνά τις μέρες του ανάμεσα στο φτηνό ενοικιαζόμενο δωμάτιό του, σε ερωτικές συναντήσεις με αγνώστους, και τη δουλειά του: είναι σκουπιδιάρης στα βόρεια της Λισαβόνας. Ο Σέρζιο βρίσκεται εγκλωβισμένος σε μια κατάσταση παιδική, που τη μοιράζεται μόνο ο Λόρντε, ο σκύλος που φυλάει τη μάντρα των απορριμματοφόρων.

Σκιές στη Νύχτα - Παύλος Ζάννας, 22:30

Το νησί / Seom

του Κιμ Κιντούκ (Νότια Κορέα, 2000)
Η δράση εκτυλίσσεται σε μια απομονωμένη λίμνη, σπαρμένη με μικρά πλωτά καλυβάκια για εκδρομείς ψαράδες. Η Χιτζίν είναι η μουγκή επιστάτης, η οποία ζει πουλώντας το κορμί της στους τουρίστες που επισκέπτονται τη λίμνη. Μια μέρα, καταφθάνει ένας πρώην αστυνομικός, ο Χιουνσίκ, που κρύβει ένα φοβερό μυστικό από το παρελθόν του.

Σκιές στη Νύχτα - Cine Προβλήτα 2, 23:00

Florian Flicker

Για τον 35χρονο Αυστριακό σκηνοθέτη μια ταινία είναι σαν το χτίσιμο ενός ονείρου για το κοινό, το οποίο το μοιράζεται μαζί του για μιάμιση ώρα. Η *Ληστεία*, μια τραγικωμωδία δωματίου, αποσπάει εξαιρετικές ερμηνείες από τους ηθοποιούς οι οποίοι βραβεύτηκαν στο Φεστιβάλ του Λοκαρνό. Και οι τρεις ήρωες προσπαθούν με τον τρόπο τους να αποδράσουν από τη κλειστοφοβική μοίρα που τους έφερε μια Καθαρή Δευτέρα φυλακισμένους σ' ένα ραφείο.

Προέρχεστε από μια μικρή χώρα κι έχετε ήδη σκηνοθετήσει στα 35 τρεις μεγάλου μήκους ταινίες. Δεν ήθελα ποτέ μου να γίνω σκηνοθέτης, απλά συνέβη. Είχα ιδέες για μερικές μικρού μήκους ταινίες και τις έκανα. Μετά είχα μια ιδέα για την πρώτη ταινία μυθοπλασίας, την έκανα και μετά το τέλος της, είχα μια ιδέα για την επόμενη και μετά μου ήρθε μια άλλη ιδέα και φτάσαμε στο σήμερα. Δεν έχω πάει σε σχολή κινηματογράφου, έμαθα φτιάχνοντας ταινίες. Αυτή τη στιγμή, σε σχέση με τη *Ληστεία*, το πιο σημαντικό πράγμα για μένα είναι ότι εξακολουθώ να την βλέπω και να μην νιώθω άσχημα.

Πώς γεννήθηκε η ιδέα της ταινίας *Η ληστεία*; Είναι βασισμένη σε μια αληθινή ιστορία, που διάβασα σε μια εφημερίδα. Έκανα μια έρευνα και μετά έχτισα μια νέα ιστορία. Εντυπωσιάστηκα από το γεγονός ότι τρεις άνθρωποι έμειναν μαζί για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα. Είναι μια πολύ συνηθισμένη κατάσταση: κάποιος θέλει χρήματα, έχει ένα όπλο τα ζητάει και -κανονικά- φεύγει από το μαγαζί αλλά δεν συνέβη έτσι σ' αυτή την περίπτωση. Το ερώτημα είναι γιατί παίρνει τόσο χρόνο και τι θέλουν οι τρεις τύποι να πάρουν ο ένας από τον άλλο. Μερικές φορές έχεις το συναί-

«Ο κινηματογράφος δεν έχει οικονομικό ενδιαφέρον για μένα, απλά προσωπικό. Επιδιώκω να συνεργάζομαι με τους κατάλληλους ανθρώπους.»

σθημα πως μπορεί αμέσως να πυροβολήσει ο ένας τον άλλο, ενώ ταυτόχρονα θα μπορούσαν να είναι οι καλύτεροι φίλοι.

Ποιά η σημασία του ραφείου όπου λαμβάνει χώρα το μεγάλο μέρος της ιστορίας; Νομίζω πως το επάγγελμα του ράφτη ταιριάζει πολύ καλά με τους χαρακτήρες. Επίσης είναι μια παράδοση σε αυτό το μέρος της Βιέννης, όπου υπάρχουν πολλοί άνεργοι ράφτες και απλά περιμένουν να πεθάνουν. Κανείς δεν πηγαίνει πια σε ράφτη. Είναι κάτι σαν τους δεινόσαυρους οι οποίοι εξαφανίστηκαν. Επίσης, μάλλον κι εγώ κατά κάποιον τρόπο σ' ένα ραφείο.

Σε ορισμένα σημεία, όπως στο ότι οι ήρωες βρίσκονται σε οριακό σημείο ανάμεσα στη ζωή και στον θάνατο θα λέγαμε πως η ιστορία που περιγράφετε έχει κοινά σημεία με τα *Παράξενα παιχνίδια* του Μίκαελ Χάνεκε. Ποιά είναι η γνώμη σας; Σέβομαι πολύ τη δουλειά του Χάνεκε. Θα μπορούσε να είναι μια δική του ιστορία, συμφωνώ μαζί σας. Ωστόσο, βλέπουμε από διαφορετικές οπτικές γωνίες τη ζωή. Είναι ένας ηλικιωμένος άνθρωπος, πολύ σοβαρός, κυνικός στα *Παράξενα παιχνίδια* ίσως ακόμη και φιλάρεσκος. Η αληθινή ιστορία στην οποία είναι βασισμένη η *Ληστεία* έχει αρκετές πολύ αφηρημένες στιγμές, μοιάζει με κόμικ κι εκπέμπει ένα είδος χιούμορ, όχι για τους χαρακτήρες αλλά για το κοινό. Ίσως αυτή είναι μια διαφορά σε αναφορά με τις ταινίες του Χάνεκε οι οποίες δεν είναι πολύ χιουμοριστικές. Αυτό που με ενδιαφέρει κυρίως είναι η μικρή απόσταση ανάμεσα στο ρεαλιστικό τρόπο αφήγησης από τον ειρωνικό.

Η όλη ιστορία της ταινίας σας στηρίζεται κυρίως στις ερμηνείες των χαρακτήρων. Ποιά μέθοδο ακολουθήσατε στην ανάπτυξή των; Ήταν πολύ σημαντικό οι τρεις ηθοποιοί να ταυτιστούν με την ιστορία. Έτσι μιλήσαμε πολύ για το σενάριο και για τον τρόπο με τον οποίο η ιστορία έπρεπε να εξελιχθεί, κάναμε αρκετές πρόβες, επηρέασαν την ιστορία, είχαν καλές ιδέες. Μου αρέσουν οι ηθοποιοί που επηρεάζουν τη ροή της αφήγησης. Νομίζω πως σχεδόν κανένας σκηνοθέτης δεν είναι ιδιοφυΐα. Για μένα το πιο σημαντικό είναι το χρώμα, η διάθεση και το συναίσθημα της ταινίας. Αν οι ιδέες ενός ηθοποιού ταιριάζουν με αυτή τη διάθεση, είναι εντάξει διαφορετικά δεν πρόκειται να αλλάξω την δική μου οπτική.

Συνέντευξη: Χρήστος Καλλιτάς

Ο πρόσφατα βραβευμένος με το Χρυσό Λιοντάρι της Βενετίας Τζαφάρ Παναχί, αγωνίστηκε για την ολοκλήρωση του *Κύκλου* τρία χρόνια. Ο *Καθρέφτης* και το *Λευκό Μπαλόνι*, οι δύο προηγούμενες ταινίες του, βραβεύτηκαν αντίστοιχα στα Φεστιβάλ του Λοκάρνο και των Καννών. Στον *Κύκλο* ο ιρανός σκηνοθέτης περνώντας από την μια ηρωίδα στην άλλη, δημιουργώντας μια πρωτότυπη και αρμονική ροή αφήγησης, αποσπώντας αυθεντικές ερμηνείες από τις ηθοποιούς του, με μεγαλύτερη τόλμη από άλλους συμπατριώτες του και λιγότερες μεταφορές, φωτίζει το σκοτάδι των κοινωνικών δυσλειτουργιών του Ιράν.

ση. Τότε με τη σειρά μου απείλησα ότι αν δεν πάρω την άδεια των γυρισμάτων θα επιστρέψω όλα όσα βραβεία έχω πάρει σε διεθνείς οργανισμούς που προστατεύουν τ' ανθρώπινα δικαιώματα. Τελικά μετά από ένα χρόνο και κατόπιν πιέσεων του τύπου δόθηκε η άδεια ξαναρχίσαμε τα γυρίσματα. Όταν ολοκληρώθηκαν τα γυρίσματα έκρυψα αρκετά αντίγραφα κάπου και παρέδωσα ένα για έγκριση. Μόλις είδαν την ταινία σταμάτησαν κάθε παραπέρα συζήτηση.

Ο κύκλος της απαγορευμένης ταινίας

Αυτή τη στιγμή έχει άδεια προβολής στο Ιράν; Δεν δόθηκε άδεια προβολής της ταινίας στο Ιράν. Παρά το ότι είχε μπει στον κατάλογο των ταινιών του Φεστιβάλ της Τεχεράνης τελικά δεν επέτρεψαν να προβληθεί. Στο ίδιο διάστημα κάλεσα 6 μεγάλους δημιουργούς, στο δικό μου σπίτι, και τους πρόβαλα την ταινία. Παρά το γεγονός ότι εγκρίθηκε για το φεστιβάλ της Βενετίας δεν επέτρεψαν την έξοδό της. Την πρόβαλαν στους νέους βουλευτές του Ιράν αλλά και αυτοί δεν επέτρεψαν την προβολή της. Παρά το γεγονός ότι την ενέκρινε μια ομάδα 35 δημιουργών, οι οποίοι έδωσαν τη δική τους έκθεση και άποψη στον τύπο και στο καθεστώς, εντούτοις δεν πήρε την άδεια προβολής. Οι πιέσεις άρχισαν να ασκούνται πιο δυναμικά. Μου πρότειναν αρχικά να μειώσω το μήκος της ταινίας κατά 18 λεπτά. Απάντησα ότι δεν δέχομαι ούτε ένα καρέ να αφαιρεθεί. Το φεστιβάλ της Βενετίας πλησίαζε, η πίεση του τύπου αυξανόταν υπερβολικά κι έτσι τρεις μέρες πριν την έναρξη της Μόστρα δόθηκε η άδεια να φύγει η ταινία από τη χώρα. Όλα αυτά αποτελούν τα στάδια των γυρισμάτων της ταινίας. Έχουν τις θλίψεις, έχουν τον πόνο, έχουν την χαρά, έχουν και την ικανοποίηση όταν προβάλεται και γίνεται αποδεκτή από τον κόσμο.

Θα σας ενδιέφερε να φύγετε από την πατρίδα σας και να κάνετε ταινίες κάπου αλλού, στη Δύση για παράδειγμα; Μ'ενδιαφέρει να είμαι στο Ιράν, στην πατρίδα μου, κι εκεί να παράγω και να δημιουργώ. Βιώνω τους ανθρώπους εκεί τους γνωρίζω και είναι φυσικό κανένας άλλος χώρος στον κόσμο να μην μπορεί να μου δώσει τα ερεθίσματα για να δημιουργήσω. Κατά τη δική μου ταπεινή άποψη όλοι οι άνθρωποι σε όλο τον κόσμο βρίσκονται σε κάποιους κύκλους. Η διάμετρος των οποίων αυξομειώνεται ανάλογα με πολιτικά, οικονομικά προβλήματα που έχει ή δεν έχει κάποια κοινωνία. Ίσως η ακτίνα του κύκλου που καλύπτει τη δική μου χώρα να είναι μικρότερη από μιας χώρας ή μεγαλύτερη από μιας άλλης. Η προσπάθεια που καταβάλουμε όλοι είναι να μεγαλώσουμε την ακτίνα του κύκλου. Βλέπουμε ότι μια από τις θεμελιώδεις αρχές όλων των γενιών και όλων των ανθρώπων είναι η προσπάθεια να διευρυνθεί ο κύκλος, να μεγαλώσει, ίσως κάποτε να απαλειφθεί. Βλέπουμε πως και στην ιστορία της δικής σας πατρίδας, της Ελλάδας κάποτε είχε μικρύνει πάρα πολύ αυτή η ακτίνα.

Υπάρχει παγκόσμια μια αναγνώριση του ιρανικού κινηματογράφου. Πως την εξηγείτε;

Στο Ιράν παράγονται 60-70 ταινίες τον χρόνο κι εσείς ουσιαστικά βλέπετε έναν πολύ μικρό αριθμό αυτών. Παράγονται κι άλλου είδους ταινίες, εμπορικές κωμικές, ευτελείς και φυσικά ταινίες ποιοτικές. Αυτό που πιάγει τόπο στο εξωτερικό είναι ότι ο ιρανικός κινηματογράφος δεν έχει τόση αγωνία για τα πολιτικά δρώμενα αλλά για τ' ανθρώπινα. Έτσι έχει αποκτήσει έναν δικό του ξεχωριστό χαρακτήρα.

Μπορείτε να μας μιλήσετε για το στοιχείο της μεταφοράς που χρησιμοποιείτε στην αφήγησή σας. Το νόημα των γυναικείων ονομάτων για παράδειγμα;

Ορισμένα ονόματα ήταν επλεγμένα. Ορισμένα άλλα ήταν ονόματα των ιδίων των γυναικών. Λόγου χάρι η Ναργκές (σημαίνει λουλούδι) έτσι ονομάζεται και δεν είχε παίξει ποτέ της σε ταινία. Τα ονόματα ήταν τα πραγματικά των κοριτσιών και απλά είδαμε πως αν χρησιμοποιηθούν στην ταινία θα έχουν διάφορες έννοιες λουλουδιών. Στην αρχή ακούγεται το όνομα Σολμάζ, σημαίνει αμάραντο, παρά ταύτα βλέπουμε να ακούγεται αυτό το όνομα στη φυλακή.

Έχετε κερδίσει τρία διαδοχικά βραβεία, πρώτα στις Κάνες, μετά στο Λοκάρνο και το Σεπτέμβριο στη Βενετία. Δυστυχώς όμως στη χώρα σας δεν ανταμοίβετε ανάλογα.

Το πρόβλημα στο Ιράν αφορά στους πολιτικούς. Οι διανοούμενοι, οι νέοι και ο ελεύθερος τύπος αποδέχεται τις προτάσεις μου. Σε όλες τις κοινωνίες όπου υπάρχει λογοκρισία και ασκούνται πιέσεις δημιουργούνται παρόμοια προβλήματα. Προσπαθούν να κλείσουν τα στόματα των καλλιτεχνών. Ίσως στους καλλιτέχνες αυτοί οι περιορισμοί να είναι πιο δυνατοί απ' ό,τι στους υπόλοιπους ανθρώπους. Θα ήθελα να προβληθεί η ταινία στο Ιράν, να καθίσω μαζί με τους θεατές και να συζητήσουμε τις δικές τους απόψεις. Πριν από τρεις βδομάδες όταν ήμουν στην Κορέα, ειδοποιήθηκα ότι θέλουν να προβάλουν την ταινία στο Ιράν. Δίεκοψα το ταξίδι μου κι επέστρεψα. Είχε γραφτεί σαν είδηση ότι θα προβληθεί σε μια αίθουσα αλλά τελικά ακυρώθηκε. Δεν υπάρχει τίποτε το βέβαιο, χθες το βράδυ επικοινωνήσα με τη σύζυγό μου γι' αυτές τις πιθανότητες και δεν είναι τίποτε σίγουρο. Η πραγματική μου αξίωση παρά το ότι ήδη έχω αποσπάσει έξι διεθνή βραβεία θα είναι όταν προβληθεί ο *Κύκλος* στο Ιράν να δώ, γ' ακούσω, να διαβάσω τις αντιδράσεις και τις κριτικές του κόσμου. Από αυτό το φαινόμενο ορμώμενος δεν προτίθεμαι να δημιουργήσω άλλες ταινίες ώσπου να την δώ να προβάλεται. Ένας λόγος αυτού του εμπαιγμού (το ότι θα προβαλόταν η ταινία και τελικά αναβλήθηκε) ήταν για να μπορέσουν να μειώσουν την αξία της. Ειδικά μετά τη βράβευση της Βενετίας ο τύπος άσκησε πολύ μεγάλη πίεση για την προβολή της ταινίας. Ίσως να φοβήθηκαν την πιθανότητα οι κριτικοί να την επέλεγαν για την υποψηφιότητα των Όσκαρ. Δημιουργήθηκαν τέτοιες συνθήκες ώστε δύο μέρες πριν από τη λήξη της προθεσμίας προβλήθηκε τελικά. Ωστόσο σύμφωνα με τους κανόνες της Ακαδημίας η υποψηφία ταινία πρέπει να έχει προβληθεί τουλάχιστον μια βδομάδα στη χώρα παραγωγής της. Σε τέτοια περίπτωση τα προβλήματα της χώρας θα αυξανόταν. Προκειμένου να επιβάλλει το καθεστώς και οι πολιτικοί την τακτική και τις απόψεις τους ασκούν κάθε είδους πίεση και περιορισμό.

Συνέντευξη: Χρήστος Καλλιόσης

Με ποια αφορμή έγινε η ταινία *Ο κύκλος*;

Οι προηγούμενες μου ταινίες αφορούσαν τα παιδιά τα οποία έψαχναν τρόπους να εκφράσουν τις απόψεις τους και το πώς όταν θα μεγάλωναν θα μπορούσαν να διεκδικήσουν τα ατομικά τους δικαιώματα. Είχα το μόνιμο ερώτημα μέσα μου κατά πόσο τα παιδιά με την τρυφερή τους ψυχή θα μπορούσαν ν' αντιμετωπίσουν την σκληρότητα της πραγματικότητας. Δεν θυμάμαι το πού και το πότε, κάποια μητέρα αφού δολοφονήσε τα παιδιά της αυτοκτόνησε. Τότε διερωτήθηκα από ποια κίνητρα ορμώμενη έκανε αυτή τη πράξη και σε ποια αδιέξοδα είχε φτάσει.

Η ταινία είναι γυρισμένη κυρίως τη διάρκεια της νύχτας.

Φυσικά θέλω να δω πώς δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για να ξεπεραστούν αυτές οι δυσκολίες κι έτσι κατέληξα στο να κάνω τα γυρίσματα μόνι τις απογευματινές ή τις βραδινές ώρες. Ώρες ηρεμίας και συλλογισμού για να μπορώ να σκέφτομαι καλύτερα, όπως επίσης και οι ηθοποιοί ώστε να είναι πιο δυναμικοί. Μ'αυτές τις συνθήκες μπορεί κάποιος να χρησιμοποιήσει σωστότερα τους ηθοποιούς και ν' αποδώσει καλύτερα το σενάριο. Έτσι σκέφτηκα να απεικονίσω τα τμήματα της ζωής των ανθρώπων σε μια νύχτα.

Η γλώσσα που χρησιμοποιείτε είναι κοντά στο ντοκιμαντέρ.

Επειδή οι περισσότερες ταινίες που γυρίζονται έχουν να κάνουν με την πραγματικότητα της ζωής των ανθρώπων, σχεδόν όλοι οδηγούμαστε στο να χρησιμοποιούμε τρόπους που να φαίνονται σαν πραγματικότητα τα όσα περιγράφουμε. Αποφεύγουμε να χρησιμοποιούμε τεχνητά μέσα, οι τοποθεσίες είναι φυσικές, δεν παρεμβαίνουμε σε αυτές ούτε δημιουργούμε τεχνητές εικόνες.

Μπορείτε να μας μιλήσετε για τη μέθοδο την οποία ακολουθείτε για τη δημιουργία μιας ταινίας και τα προβλήματα που ενδεχομένως αντιμετωπίζετε με τη λογοκρισία;

Η βασική δυσκολία βρίσκεται στην πρώτη επισήμανση του θέματος. Πρέπει να ξέρεις ακριβώς τι θες να κάνεις και πώς θέλεις να το αποδώσεις. Η επιλογή αυτή έχει τις δικές της δυσκολίες αλλά από την άλλη υπάρχει μια ικανοποίηση γιατί δεν σου δίνεται κάποια παραγγελία για να ολοκληρώσεις. Έτσι, ό,τι δημιουργείς πηγάζει από την καρδιά σου και την ψυχή σου. Ακολουθούν τα άλλα στάδια, όπως η επιλογή των τοποθεσιών, των ηθοποιών και φυσικά συνοδεύει όλα αυτά το σενάριο. Κάποια δυσκολία που προστίθεται στα παραπάνω είναι ότι μετά την ολοκλήρωση του σεναρίου, πρέπει να κατατεθεί για να πάρει την άδεια. Η πραγματική δυσκολία προκύπτει αν δεν μπορέσει το σενάριο να πάρει την άδεια. Ορισμένες φορές φτάνει κάποιος στην επιμήκυνση των γυρισμάτων όπως στον *Κύκλο* που κράτησαν τρία χρόνια.

Πώς καταφέρατε να πάρετε την άδεια ολοκλήρωσης της ταινίας;

Στην αρχή δεν ενέκριναν το σενάριο. Ωστόσο μαλάκωσε κάπως η κατάσταση όταν το σενάριο έφτασε στον τύπο, κάποιον πιο ελεύθερο τύπο, ο οποίος ασχολήθηκε τακτικά μαζί μου και έτσι κατέληξαν να μου δώσουν την άδεια. Η πρώτη φάση για την έναρξη των διαδικασιών της άδειας κράτησε ένα περίπου χρόνο. Το διάστημα που πίεζε ο τύπος ουσιαστικά μου πρότειναν να φύγω από το Ιράν και δεν μου έδιναν καμία άδεια άσκησης επαγγέλματος. Αρχικά μου πρότειναν να φύγω από τη χώρα λέγοντας ότι εκεί στο εξωτερικό παίρνεις κάποια βραβεία, με την έννοια ότι στο εσωτερικό δεν υπάρχει ανταπόκρι-

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Γυάλινοι βώλοι / Stakleni topcheta του Ivan Cherkelov (Βουλγαρία, 1999)

Δύο φίλοι, ο Patzo και ο Chico, βρίσκονται σ' ένα άδειο διαμέρισμα. Περιμένουν την Albena, την νέα ερωμένη του Patzo, η οποία έχει αποφασίσει να εγκαταλείψει τον σύζυγό της Filip, και να μείνει με τον εραστή της. Περιμένουν επίσης και ένα φορτηγό γεμάτο τυρί, μια μάλλον μη-έντιμη συναλλαγή του Patzo. Οι δύο φίλοι βαριούνται και το παιχνίδι που παίζουν για να περάσουν την ώρα τους, έχει τραγική κατάληξη: ο Chico σκοτώνεται.

Ένα χρόνο μετά η σχέση της Albena με τον Patzo έχει φθαρεί. Αποπειράται να αυτοκτονήσει, αλλά τελικά επιστρέφει πάλι πίσω στον σύζυγό της.

Κινηματογραφώντας την κρίση μιας γενιάς-αυτής των σαράντα-, ο Ivan Cherkelov περιπλανάται σε μία έρημη χώρα. Χρησιμοποιώντας, σύμφωνα με το περιοδικό Variety, "μια αλληγορική οπτική γλώσσα, που είναι λεπτομερής και ανεξίτηλη όπως τα ιερογλυφικά", ο σκηνοθέτης θέλει να απεικονίσει την ματαιότητα μίας ζωής χωρίς αληθινό ηθικό έργο.

Αναζητώντας μάταια οι ήρωες την έξοδο από τον λαβύρινθο της ύπαρξης, προσπαθούν να βρουν ένα νόημα, ένα σημείο αναφοράς: αγάπη, χρήμα, φιλία. Όμως εδώ δεν υπάρχει αγάπη, δεν υπάρχει φιλία, δεν υπάρχει λόγος ύπαρξης. Ζωή χωρίς πνευματικότητα, ζωή χωρίς κέντρο βάρους, ζωή δυστυχισμένη, είναι η ζωή αυτών των προσώπων.

Και είναι η κατάρρευση των στηριγμάτων, όλων εκείνων που τους κρατούν στη ζωή, που επιτείνει το αδιέξοδο, που υπογραμμίζει την τραγικότητα αυτών των προσώπων.

Δ.Μ.

Τετάρτη 15 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 1, 20:00

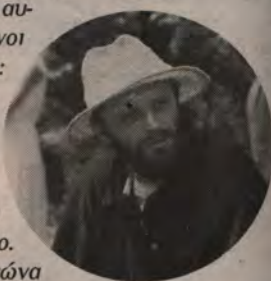
Ivan Cherkelov

“Χωρίς κανενός είδους προσπάθησης ότι αυτή η ταινία αφορά όλο τον κόσμο, οι Γυάλινοι Βόλοι, παρουσιάζουν μια κατάσταση ζωής: όχι κατά κυριολεξία, ως μια καθημερινή εμπειρία, αλλά μάλλον με την αίσθηση του υπερβατικού. Έτσι η ταινία δεν ακολουθεί μια ευθεία γραμμή αφήγησης -έχει την δομή ενός μωσαϊκού, η έκφραση της είναι περισσότερο μουσική παρά οτιδήποτε άλλο.

Τα υπέροχα θέματα του έρωτα και του αγώνα για πραγματικά βαθιά συναισθήματα αναμειγνύονται με την γελοία αθλιότητα της καθημερινότητας (όπου ακόμα και ο θάνατος τον αντιλαμβάνομαστε ως κάτι παράλογο) και την κενότητα των δραστηριοτήτων μας: την αίσθηση που έχουμε συνεχώς ότι κάτι μας λείπει. Και σ' αυτήν την μακρά διαδρομή, τα πρόσωπα -ιδίως η γυναίκα, η οποία θέλει πολύ να αλλάξει την ζωή της- οδηγούνται φυσιολογικά, στην τραγική κατάσταση της μουμιοποίησης.

(...) Η ταινία προσφέρει την ευκαιρία για μια συζήτηση. Απευθύνεται στους ανθρώπους που είναι δυστυχείς με την ζωή τους. Δεν εκφωνώ κάποιο μονόλογο. Κατά την άποψη μου η ταινία είναι πολύ "μαλακή" -απεικονίζει την μουμιοποίηση μας ως μια μορφή τραγικής ύπαρξης, σε τόνο του παστέλ. Εξ' άλλου πρόκειται για ανθρώπους στα 40, οι οποίοι δεν έχουν καθόλου ελεύθερο χρόνο. Κάποιος μπορεί να τριγυρνά αμέριμνος και να αγνοεί τα υψηλά νοήματα της ζωής, όταν είναι 15, 20 ή 30 χρονών. Μετά από τότε, οποιαδήποτε μέρα κατά την οποία αυτά τα αγνοεί, είναι μοιραία χαμένη. Φυσικά όταν μιλάς σε κάποιον δεν του λες ότι χαράμιζει την ζωή του. Ωστόσο αν στο τέλος της συζήτησης αυτό το κατανοήσει, τότε θα ήταν καλό.”

αποσπάσματα από την δήλωσή του σκηνοθέτη στα production notes της ταινίας και από συνεντεύξεις του. Απόδοση: Δημήτρης Μπάμπας

Ο τρόπος που επικοινωνούμε δεν είναι αυτός που θα έπρεπε να είναι, ο έρωτας δεν είναι αυτός που θα έπρεπε να είναι, ο θάνατος δεν είναι αυτός που θα έπρεπε να είναι...

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Ένας Τούρκος -ελληνιστής- ηθοποιός

Μια συζήτηση με τον Tuncel Kurtiz, μέλος της Κριτικής Επιτροπής του Διεθνούς Διαγωνιστικού

Μια κατά λέξη καταγραφή της, διάρκειας μίας ώρας, συνομιλίας, θα αδικούσε τον λόγο -η πιστή αναπαραγωγή του δε θα κατέστρεφε την μαγεία του. Ότι λοιπόν ακολουθεί είναι μια σύνοψη αυτής της συνομιλίας, κατά ανάγκη, αυστηρά δημοσιογραφική, δηλαδή εν τέλει απομυθοποιητική.

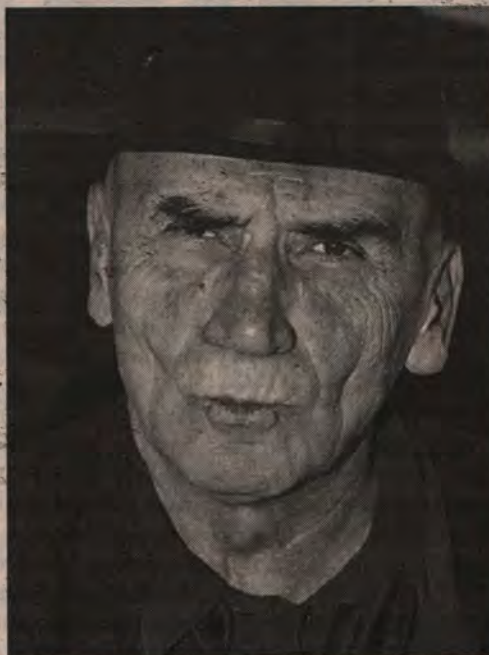
■ Εκκινώντας την συζήτηση ο Tuncel Kurtiz αναφέρθηκε, με δική του πρωτοβουλία, στους δεσμούς του με την πόλη ■ που τον φιλοξενεί, την Θεσσαλονίκη. Η καταγωγή της οικογενείας του είναι από την Θεσσαλονίκη, καθώς ο παππούς του υπηρέτησε εδώ ως κυβερνητικός αξιωματούχος, και έφυγε όταν η πόλη καταλήφθηκε από τον Ελληνικό Στρατό. Ανήκοντας σε μια οικογένεια της οποίας πολλά μέλη κατείχαν αξιώματα στην κρατική γραφειοκρατία του Τουρκικού κράτους, ο Τούρκος ηθοποιός παρακολούθησε, μετά από οικογενειακή παράτρυνση, Νομικά στο πανεπιστήμιο. Όμως ο Kurtiz, και για τους συνήθεις λόγους αναβολής από τον στρατό, παρέτεινε για 9 χρόνια της παραμονή του στο Πανεπιστήμιο περνώντας από πολλές και διαφορετικές σχολές μεταξύ των οποίων και Αγγλικής Φιλολογίας, Ανθρωπολογίας και Φιλοσοφίας. Χωρίς ποτέ να τελειώσει το πανεπιστήμιο, συμμετείχε στην διάρκεια των σπουδών του σε ερασιτεχνικές πρωτοποριακές ομάδες που ανέβαζαν θεατρικά έργα, ανατρεπτικά στην μορφή και στο περιεχόμενο. Ήταν το 1959 που ξεκίνησε την επαγγελματική του καριέρα στο θέατρο ακολουθώντας ως ηθοποιός μια διαδρομή που έδινε βάση στην ποιότητα του θεατρικού λόγου και στις κοινωνικές σημειώσεις.

Γνωρίστηκαν με τον Γιλμάζ Γκιουνέι λόγω των κοινών ενδιαφερόντων τους: και οι δύο έγραφαν διηγήματα που δημοσιεύονταν σε μικρά περιοδικά. Όμως η βάση στην οποία αναπτύχθηκε η στενή και βαθιά φιλία τους υπήρξε η ένταξη και η συμμετοχή τους στο κομμουνιστικό κίνημα της Τουρκίας. Παρόλο την διαφορετική κοινωνική καταγωγή τους -ο Kurtiz ανήκε σε μια αστική οικογένεια και ο Γκιουνέι προερχόταν από ένα αγροτικό περιβάλλον- η φιλία τους επιβίωσε όλα τα δύσκολα χρόνια των δεκαετιών 50, 60 και 70. Οι συνέχεις φυλακίσεις του Γκιουνέι (λόγω της πολιτικής του δράσης) και οι αυτοεξορίες του Kurtiz (λόγω των πολιτικών του ιδεών) δεν εμπόδισαν τις μεταξύ τους σχέσεις. Όταν ο Γκιουνέι ξεκίνησε την διαδρομή του στον κινηματογράφο, τότε ζήτησε από

τον φίλο του να συμμετάσχει στις ταινίες του. Όπως επισημαίνει ο Kurtiz, αν και οι ταινίες αυτές ανήκαν στον χώρο του εμπορικού κινηματογράφου είχαν μια διαφορετική αίσθηση, κυρίως λόγω των κοινωνικών μηνυμάτων τους.

Εξαιρετικός γνώστης τόσο του Αρχαίου Ελληνικού πολιτισμού όσο και του σύγχρονου, ο 64χρονός Τούρκος ηθοποιός, αναφέρεται με εγκωμιαστικά σχόλια στην πρώτη ελληνική ταινία που είδε, την Στέλλα του Μιχάλη Κακογιάννη και θυμάται την αίσθηση που του δημιούργησε η θέαση της -μία αίσθηση ανάλογη μ' αυτή των ταινιών του Vittorio De Sica και Federico Fellini. Μεγάλος θαυμαστής των ταινιών του Θόδωρου Αγγελόπουλου, ο Kurtiz αναφέρεται τόσο στην Αναπαράσταση και τον Θίασο ("έγραφα εκείνη την περίοδο ένα διήγημα με ανάλογη ιστορία και μόλις είδα την ταινία το σταμάτησα") όσο και στο Ταξίδι στα Κύθηρα και τον Μελοσοκόμο ("θα ήθελα να είχα παίξει εγώ τον πρωταγωνιστικό ρόλο"). Απαγγέλλει με άψογα και καθαρά ελληνικά τον μονόλογο του Κατράκη, στο Ταξίδι στα Κύθηρα και εκφράζει την ελπίδα και την επιθυμία του να συνεργαστεί με τον Έλληνα σκηνοθέτη. Θυμάται την Διδώ Σωτηρίου και τις μη πετυχημένες προσπάθειές τους για συνεργασία, αναφέρεται με θαυμασμό στον Ρίτσο ("πολύ μεγάλος ποιητής"), τον Ελύτη, τον Σεφέρη, τον Μίκη Θεοδωράκη.

Προσπαθώντας να ορίσει τα κριτήρια με τα οποία θα κρίνει τις ταινίες που συμμετέχουν στο Διεθνές Διαγωνιστικό ο Tuncel Kurtiz λέει ότι θα ψάξει για ταινίες που να έχουν ρεαλισμό, οι οποίες δεν θα παρουσιάζουν μια ψεύτικη εικόνα της πραγματικότητας. Δεν θέλει ταινίες που να χειραγωγούν το κοινό, που να το αναγκάζουν να γελάσει ή να κλάψει -θέλει τα πρόσωπα των ταινιών να είναι αληθινά, να ζουν με έντονο τρόπο τις δραματικές συγκρούσεις. Δεν θα ήθελε με τίποτε οι ταινίες να θυμίζουν χολιγουντιανό κινηματογράφο.

Χειμαρρώδης στον λόγο και απρόβλεπτος συνομιλητής, ο Tuncel Kurtiz ανήκει σε μια κατηγορία ανθρώπων που έχουν την ικανότητα να σαγηνεύουν τους συνομιλητές τους. Η αφήγηση του έχει κάτι από το χρώμα και την γοητεία των παλιών παραμυθιών της Ανατολής και ο λόγος του ακτινοβολεί την γοητεία και την μαγεία της τέχνης του: ο Tuncel Kurtiz είναι ένας ηθοποιός που μαγεύει το ακροατήριό του.

Σχολιάζοντας την κατάσταση του κόσμου, μιλά για τον "πολιτισμό του πετρελαίου" στον οποίο ζούμε, διευκρινίζοντας ότι τα πάντα στον κόσμο καθορίζονται από δυνάμεις

που προσπαθούν να ελέγξουν την παραγωγή και την διακίνηση του μαύρου χρυσού. Εξαιρετικά επιφυλακτικός με την Δύση, θεωρεί την Ευρώπη και την Αμερική, υπεύθυνη τόσο για τους δύο Παγκόσμιους Πολέμους, όσο και για την διαμάχη ανάμεσα στην Τουρκία και την Ελλάδα αλλά και την διάλυση της Γιουγκοσλαβίας. Θεωρεί ότι τα Βαλκάνια αποτελούν ένα ενιαίο πολιτιστικό χώρο με κοινές αξίες, και καταγωγή τόσο στο Βυζάντιο όσο και στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Ονειρεύεται τέλος ένα μέλλον όπου τα εθνικά σύνορα θα έχουν καταργηθεί, όπου άνθρωποι και ιδέες θα κυκλοφορούν ελεύθερα.

Κουρασμένος από τις δραστηριότητες του στο θέατρο και στον κινηματογράφο αλλά και τις περιπλανήσεις του στην Ευρώπη (όπου έζησε με διαλείμματα σχεδόν 20 χρόνια) ο Tuncel Kurtiz σχεδιάζει να αποσυρθεί στη εξοχή και να συνεχίσει όπως ξεκίνησε: γράφοντας μία δική του, λίγο αυτοβιογραφική και λίγο "αιρετική", εκδοχή της Ιλιάδας.

Συνέντευξη: Δημήτρης Μπάμπας

Μολώχ / Moloch

του Aleksandr Sokurov (Ρωσία/Γερμανία, 1999)

Είναι άνοιξη του 1942. Σ' ένα δέρετρο στις Βαυαρικές Άλπεις, η Εύα περιμένει ανυπόμονη τον εραστή της, τον "Adi". Ύστερα από λίγο αυτός καταφθάνει. Συνοδεύεται από τον Martin Borman, τον υπουργό προπαγάνδας Joseph Goebbels και την γυναίκα του Magda. Πρόκειται για τον Αδόλφο Χίτλερ, τον ηγέτη του 3ου Ράιχ -και η Ενα δεν είναι παρά η ερωμένη του, Eva Braun. Η ταινία περιγράφει ένα 24ωρο από την ζωή αυτού του διαβότου ζεύγους. Σκηνές από την καθημερινή τους ζωή, οι συζητήσεις του Χίτλερ για την υγεία του, το φιλικό του περιβάλλον: εδώ δεν υπάρχουν πολιτικές ή άλλες σημασίες -αντίθετα στις προθέσεις του σκηνοθέτη είναι να παρουσιαστεί το ανθρώπινο (και ίσως γι' αυτό αποκρουστικό) πρόσωπο της Εξουσίας. Με μια κίνηση που μοιάζει ως η επιτομή της σκηνοθετικής τάσης, ο Aleksandr Sokurov, διαλέγει να αναμετρηθεί μ' ένα πρόσωπο, τον Αδόλφο Χίτλερ, που ελάχιστοι στο παρελθόν έχουν κινηματογραφήσει, από την συγκεκριμένη οπτική γωνία. Αν και το θέμα μοιάζει ανοίκειο σε σχέση με την μέχρι τώρα φιλομορφία του σκηνοθέτη (είχαμε παρακολουθήσει στο 38ο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης μια μικρή ρετροσπεκτίβα στο έργο του, οργανωμένη από τον Δημήτρη Ειπίδη), η ταινία ακολουθεί, όσον αφορά το σκηνοθετικό ύφος, τους ίδιους δρόμους. Το σενάριο του Yuri

τα των εικόνων αλλά και η σύνθεση των πλάνων δημιουργούν ένα τελικό αποτέλεσμα αντάξιο της φήμης του Ρώσου σκηνοθέτη.

Τετάρτη 15 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 1, 15:00

Ο τίτλος της ταινίας είναι γεμάτος σημασίες και υπαινικτικές αναφορές σε σχέση τόσο με το κεντρικό πρόσωπο, όσο και με το κεντρικό θέμα, δηλαδή την **αυταρέσκεια και τον ναρκισσισμό της Εξουσίας: Μολώχ είναι μια μυθική θεότητα της αρχαιότητας που επιζητά για ικανοποίηση, συνεχώς ανθρώπινες θυσίες.**

Aragov (βραβείο στο Φεστιβάλ Καννών, 1999), η παρουσία ηθοποιών του θεάτρου από την Αγία Πετρούπολη, η χρήση της γερμανικής γλώσσας, τα χρώμα-

Δ.Μ.

Ασθενικό σύνδρομο / Asteniceskij sindrom

της Kira Muratova (Ρωσία, 1989)

Ταινία που αντιμετωπίζει προβλήματα λογοκρισίας, το *Ασθενικό Σύνδρομο* της Kira Muratova, είναι μια ταινία που με τα χρόνια απέκτησε φανατικούς θεατές. Ήταν το 1989 και τα χρόνια της Περestrojka, όταν απαγορεύτηκε η προβολή της ταινίας από τον υπεύθυνο της Goskino, κυρίως λόγω μίας 4λεπτης σκηνής στην οποία γινόταν χρήση μίας αργκό διαλέκτου. Αξίζει να σημειωθεί ότι το γεγονός της απαγόρευσης προκάλεσε διαμαρτυρίες, καθώς την εποχή εκείνη στην Σοβιετική Ένωση οι ιδύνοντες του καθεστώτος, είχαν επιτρέψει σε αρκετές απαγορευμένες ταινίες του παρελθόντος την προβολή. Τελικά ήταν η Ένωση Σκηνοθετών που αγόρασε τα δικαιώματα της ταινίας και επέτρεψε την ταινία να προβληθεί. Η αφήγηση αποτελείται από δύο μέρη. Το πρώτο, το οποίο είναι γυρισμένο σε ασπρόμαυρο, έχει ως κεντρική ηρωίδα μια γυναίκα, η οποία πενθεί τον χαμό του συζύγου της. Όντας γιατρός, αρνείται να παρέχει τις υπηρεσίες της και γρήγορα η συμπεριφορά της γίνεται εριστική και επιθετική. Στην δεύτερη ιστορία, η οποία είναι κινηματογραφημένη σε έγχρωμο, κεντρικός χαρακτήρας είναι ένας καθηγητής ο οποίος φιλοδοξεί να γίνει συγγραφέας. Οι συγκρούσεις με τους μαθητές του, η σχέση

Το Ασθενικό Σύνδρομο περιγράφει μία ψυχολογική κατάσταση, όπου ο ασθενής είτε είναι αδύναμος και παθητικός, είτε αφύσικα επιθετικός απέναντι στον περίγυρό του.

του με μια μαθήτριά, το οικογενειακό του περιβάλλον (η γυναίκα του, η πεθερά του, η αδελφή του), οι περιπλανήσεις του στους δρόμους (όπου ο ήρωας "μελετά" την ζωή), η επίσκεψη του τέλος στο ψυχιατρείο: σ' όλα αυτά τα επεισόδια, που συνδέονται χαλαρά μεταξύ τους, ο ήρωας βρίσκεται σε μια κατάσταση "μαύρης μελαγχολίας".

Δ.Μ.

Τετάρτη 15 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 1, 17:00

Kira Muratova

Μια από τις πιο σημαντικές δημιουργούς του Σοβιετικού κινηματογράφου, η Kira Muratova, γεννήθηκε το 1934, στην Βεσσαραβία. Σπούδασε φιλολογία στο Πανεπιστήμιο της Μόσχας και κινηματογράφο στην περίφημη σχολή VGIK με καθηγητή τον σκηνοθέτη Sergei Gerasimov. Πήρε το δίπλωμα της το 1961 και σκηνοθέτησε μαζί με τον σύζυγό της Aleksandr Muratov την μικρού μήκους ταινία *Our Honestly Earned Bread* (1965). Εργάστηκε στο στούντιο της Οδησού και από τις πρώτες της ταινίες έκανε φανερά μια ιδιαίτερη -και όχι εξαιρετικά δημοφιλή- άποψη στους ιδύνοντες της Σοβιετικής Κινηματογραφίας, άποψη. Οι ταινίες ήταν πάντα σταθερές προσανατολισμένο προς τα "μικρά" θέματα και στις ανθρώπινες σχέσεις και επιπλέον ήταν διάστικτες από ένα ανθρωποκεντρισμό ανοίκειο για την τότε κατάσταση. Στην δραματική πλοκή των ταινιών της Muratova βρίσκουμε ως κεντρικά

πρόσωπα συνήθως γυναίκες πετυχημένες, οι οποίες βιώνουν με έντονο τρόπο μια κατάσταση συναισθηματικής αστάθειας και μοναξιάς - ενώ αγωνιζούς αναζητούν και αποζητούν την σταθερότητα και την εσωτερική ηρεμία. Η αφήγηση τίς παρακολουθεί, καθώς κινούνται σ' ένα περιβάλλον όπου τα ανδρικά πρόσωπα -εραστές, σύζυγοι, και γιοι- είναι συνήθως τυχοδιώκτες, που αρνούνται τις ευθύνες. Τα δύο αριστουργήματά της, οι *Σύντομες Συναντήσεις* (1967) και *Μακρύ Αποχαιρετισμό* (1971), έμειναν στα συρτάρια για πάνω από δέκα χρόνια, ακριβώς γιατί το ύφος τους προκαλούσε την αμνηχανία, καθώς δεν συμφωνούσε με το κυρίαρχο μοντέλο. Παρουσίαζαν μια εικόνα της αστικής ζωής στην σοβιετική κοινωνία, όχι ιδιαίτερα κολακευτική, καθώς τα πρόσωπα βιώνουν την μοναξιά, αναζητούν απεγνωσμένα την ευτυχία και την ηρεμία και δυσκολεύονται να βρεθούν σε κατάσταση προσωπικής ισορροπίας.

Οι δύο ταινίες διανεμήθηκαν τελικά το 1987, όταν το καθεστώς "φιλελευθεροποιήθηκε" και ταινίες απαγορευμένες για χρόνια βγήκαν από τα ντουλάπια της λογοκρισίας. Μετά το 1971 και μέχρι την επικράτηση της περestrojka -στα μέσα της δεκαετίας του 80- η Muratova μπόρεσε να κάνει μόνο δύο ταινίες, μεταξύ και των οποίων και το *Among the Grey Stones* (1983) το οποίο λόγω των παρεμβάσεων που δέχθηκε αρνήθηκε να υπογράψει (στους τίτλους εμφανίζεται με το ψευδώνυμο Sidorov). Μετά την πολιτική αλλαγή στη Σοβιετική Ένωση, η Muratova έγινε ευρύτερα γνωστή στην Δύση χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι έπαψαν και τα προβλήματα της αφού η ταινία της *Ασθενικό Σύνδρομο* (1989) απαγορεύθηκε από τους ιδύνοντες. Η Kira Muratova σκηνοθέτησε επίσης τις ταινίες *Getting to Know the Great Wide World* (1978), *A Change of Fortune* (1987), *The Sentimental Policeman* (1992), *Passions* (1994), *Three Stories* (1997), *Letter to America* (μικρού μήκους, 1999).

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

Aleksandr Sokurov

“Ο κόσμος στον οποίο υπάρχουν οι χαρακτήρες του *Μολώχ* είναι ένα θέατρο. Αυτοί οι άνθρωποι, οι άνθρωποι της εξουσίας, έχουν μετατρέψει τις ζωές τους σε θέατρο. Καθοδηγούμενοι από έναν μύθο, έχουν συλλάβει έτσι -και έχουν μεταλλάξει- τις ζωές τους σε μία θεατρική σκηνοθεσία, υποτάσσοντας την συμπεριφορά τους στους κανόνες των τελετουργιών και τελετών. Αυτό το μοτίβο δεν είναι με κανένα τρόπο μοναδικό, και ο Χίτλερ δεν αποτελεί την εξαίρεση. Είναι κάτι που εμφανίζεται συχνά: τα πομπώδη θεάματα που προκαλούνται από την ματαιοδοξία, καταλήγουν τελικά στον σκουπιδοτενεκέ της Ιστορίας. Η ταινία *Μολώχ* αποτελείται από διάφορα καλλιτεχνικά στοιχεία που συγκροτούν μια ολότητα. Για να υλοποιηθεί κάποιος μία τέτοια ιδέα χρειάζεται διαφορετικές σχολές υποκριτικής, διαφορετικές μορφές σκηνοθεσίας, διαφορετικούς πολιτισμούς. Η ταινία γυρίστηκε καθ' ολοκληρία στην Γερμανική γλώσσα, ακόμα και οι πρόβες των ηθοποιών είχαν γίνει στα Γερμανικά (σ.τ.μ στην ταινία οι ηθοποιοί είναι Ρώσοι). Η Γερμανική γλώσσα δεν είναι ένα εθνικό στοιχείο στην ταινία. Δεν δηλώνει την ιδιαιτερότητα ενός έθνους. Σ' αυτήν την περίπτωση, η Γερμανική γλώσσα είναι ένα καλλιτεχνικό στοιχείο, που συμμετέχει στην συγκρότηση της ταινίας. Έπρεπε να είμαστε εξαιρετικά προσεκτικοί με την χρήση της Γερμανικής γλώσσας. Έπρεπε να μαλακώσουμε και να μετριάσουμε τον ήχο της, γιατί θα ήταν πολύ εύκολο να εκμεταλλευθούμε συσχετίσεις που θα μπορούσαν να γίνουν με τη φυσική ποιότητα της φωνητικής της γερμανικής γλώσσας. Είναι το ίδιο πρόβλημα με την καλλιτεχνική διεύθυνση: το επονομαζόμενο "στρατιωτικό look", το οποίο υπήρξε πηγή έμπνευσης για πολλούς σχεδιαστές μόδας, έχει επίσης χρησιμοποιηθεί ευρέως από ορισμένους σκηνοθέτες. (...) Ο Erich Fromm έγραψε ότι εάν δεν μάθουμε να κατανοούμε την ανθρώπινη φύση του Χίτλερ, ποτέ δεν πρόκειται να κατανοήσουμε οτιδήποτε σχετικό με τον Ναζισμό -και επίσης δεν μάθουμε να διακρίνουμε ποιοι πιθανόν είναι "τέρατα", απ' αυτούς που επιθυμούν σφόδρα να κατακτήσουν την εξουσία. Ο μύθος του Χίτλερ, ως ένας διαβολικός αμαρτωλός, ένας μυστηριώδης "κακός", εδώ και καιρό αποτελεί εμπόδιο για την κατανόησή του ως προσώπου. Πολιτικές, οικονομικές, κοινωνιολογικές σπουδές και έρευνες από σεξολόγους και ψυχιάτρους, ιστορικές εκδοχές και φιλοσοφικές ερμηνείες -όλα αυτά είναι απαραίτητα, αλλά από μόνα τους ανεπαρκή. Υπάρχει επίσης ακόμα ένα εμπόδιο που δεν μπορούμε να το υπερπηδήσουμε, λόγω των φυσιολογικών συναισθημάτων που αισθανόμαστε: φόβος, οργή και απέχθεια. Ωστόσο σήμερα όλα αυτά είναι μια πολυτέλεια την οποία δεν μπορούμε προσφέρουμε στον εαυτό μας. Θα πρέπει να θυμόμαστε ότι ο Ναζισμός αντιμετωπίζεται ακόμα και σήμερα, από δυστυχείς ανθρώπους ως η απόλυτη ευτυχία.”

αποσπάσματα από την δήλωση του σκηνοθέτη στα production notes της ταινίας. Απόδοση: Δημήτρης Μπάμπας

**Caffè
Vescovi®**

DAL 1927

**Vescovi,
il caffè è
un'arte**
Coffee is an art

Κάπου τον έχεις ακούσει.....

Τον έχεις δοκιμάσει σε κάποιο

καφέ - μπάρ.....

Τώρα ήρθε η ώρα να μάθεις

τον eXpresso Vescovi.....

Μάθε για τον eXpresso

Αποκλειστική διάθεση για την Ελλάδα.

Accento

SOCIETÀ DI IMPORTAZIONI

ΕΔΡΑ: ΓΕΩ.ΝΙΚΗ 1, ΔΡΑΓΟΥΜΗ 4 - ΡΟΓΚΟΤΗ 3 - Τ.Κ. 546 24 - ΤΗΛ - FAX: (031) 249.642
ΑΘΗΝΑ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 43, ΜΑΡΟΥΣΙ, Τ.Κ. 151 24 ΤΗΛ - FAX: (01) 61.44.331
e-mail: accento@otenet.gr

ORDINO
www.ordino.gr

ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΡΧΑΙΩΝ BYZANTINΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ

Το Μουσείο Αρχαίων Βυζαντινών και Μεταβυζαντινών Μουσικών Οργάνων ιδρύθηκε το 1997 για να φιλοξενήσει 200 και πλέον όργανα τα οποία υπήρξαν ανάμεσα στο 2800 π.Χ μέχρι τις αρχές του αιώνα μας.

Η αρχιτεκτονική του χώρου, ο διάκοσμος, τα μουσικά όργανα δημιουργούν μια μοναδική ατμόσφαιρα και προδιαθέτουν τον επισκέπτη να αποδράσει στον κόσμο της Αρχαίας Βυζαντινής και Μεταβυζαντινής Μουσικής 5000 ετών.

Παράλληλα οι χώροι του Μουσείου, το φουαζέ και το αμφιθέατρο μπορούν να φιλοξενήσουν μουσικές εκδηλώσεις, φεστιβάλ, εκδηλώσεις τέχνης, σεμινάρια, συνέδρια, κοκτέϊλς και φιλικές συναντήσεις.

MUSEUM OF ANCIENT GREEK BYZANTINE AND POST BYZANTINE MUSICAL INSTRUMENTS

The Museum of Ancient Greek, Byzantine and Post Byzantine Musical Instruments was established in 1997, in order to give home to over 200 musical instruments, dating from 2800 B.C. until the early 20th century.

The architecture of the halls, the decor, the musical instruments create a unique atmosphere, urging visitors to escape into the 5000 year-old world of Ancient Greek and Post Byzantine Music.

The Museum's halls, foyer and amphitheatre may also be used for music events, festivals, art meetings, seminars, congresses, cocktail parties and friendly gatherings.

ΟΜΙΛΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Κατούνη 12-14, 546 25 Θεσσαλονίκη Τηλ. 031 555 263-5
Ωρες λειτουργίας: Καθημερινά 9:00 - 15:00, 17:00 - 22:00 Δευτέρα 9:00 - 15:00

PIRAEUS BANK GROUP

12-14, Katouni Str. 546 25 Thessaloniki Tel. 031 555 263-5
Running hours: Daily 9:00 - 15:00, 17:00 - 22:00 Monday 9:00 - 15:00

FOUNTAIN®

Ηλεκτρικές συσκευές ζεστών ροφημάτων
κατάλληλες για:

- γραφεία
- ινστιτούτα αισθητικής
- κομμωτήρια
- τουριστικά γραφεία
- κυλικεία
- εμπορικά καταστήματα
- νοσοκομεία

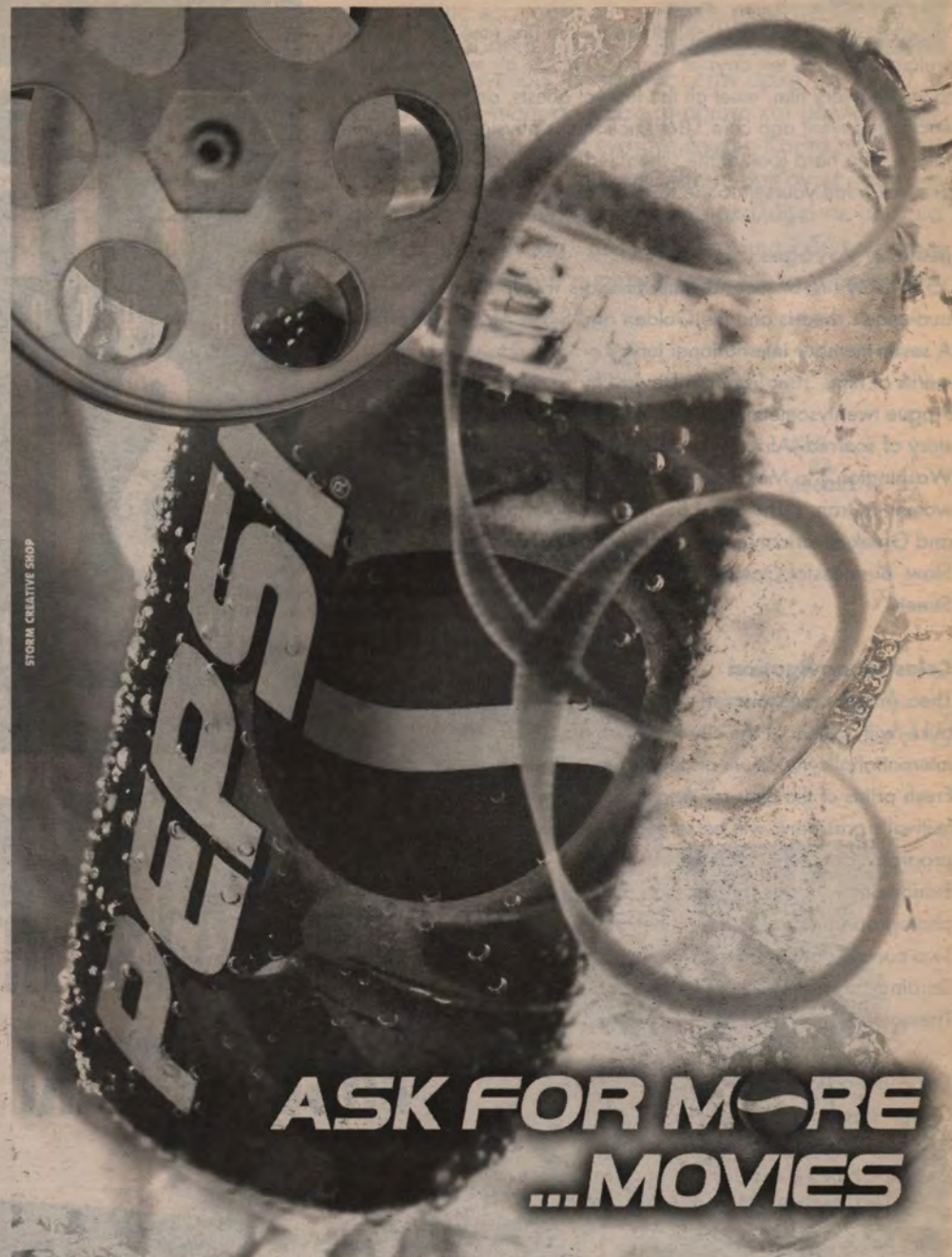
28 διαφορετικές
υπέροχες γεύσεις
(προϊόντα ειδικά παρασκευασμένα
από την NESTLE)

- Ποικιλία
- Ποιότητα
- Ταχύτητα
- Καθαριότητα
- Οικονομία

■ Παράδοση και τροφοδοσία στο χώρο σας
■ Ταχύτατο και πλήρες σερβίς

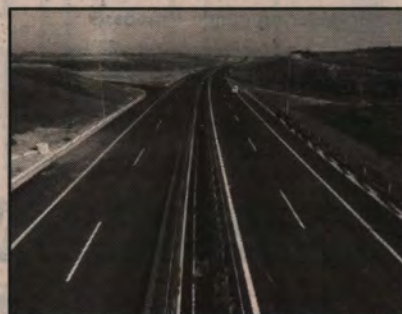
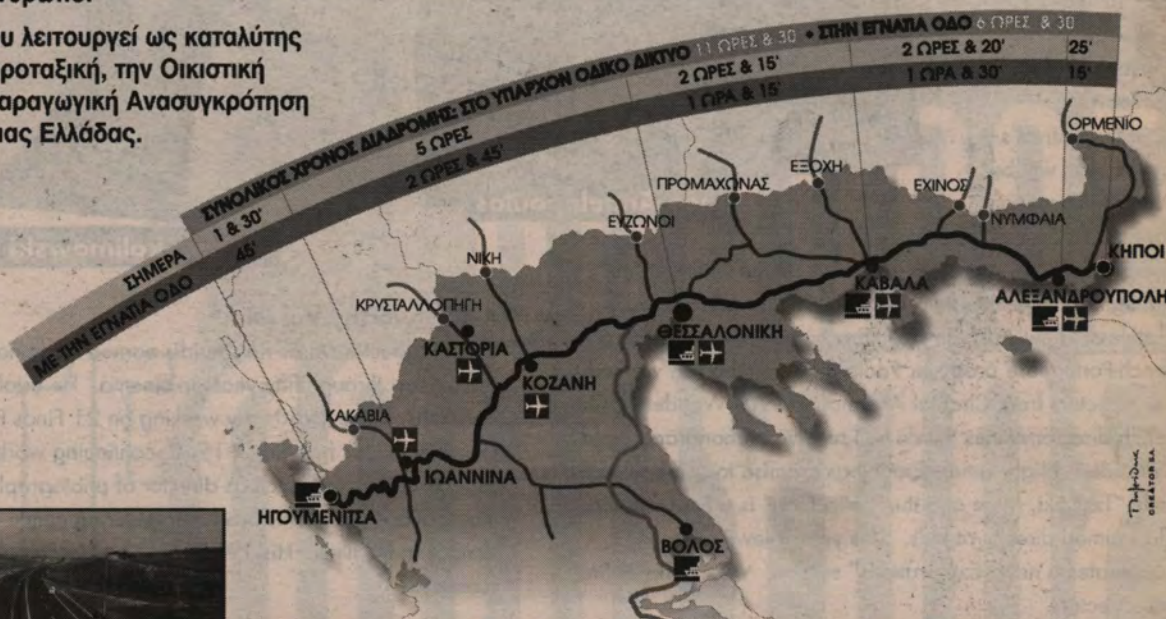
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΠΑΪΚΟΥ 2, Τ.Κ. 546 25, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ.: 508 114, FAX: 508 115

ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ ΤΟ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΓΡΑΦΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κατασκευάζεται
και ασφαλώς
ολοκληρώνεται

- Έργο ζωτικής σημασίας και προτεραιότητας για την Ελλάδα και την Ευρώπη.
- Έργο που έχει ενταχθεί στα Διευρωπαϊκά Δίκτυα. Σημείο αναφοράς Διευρωπαϊκών και Πανευρωπαϊκών οδικών αξόνων και συνδυασμένων υποδομών για τις μεταφορές στην Ευρώπη.
- Έργο που ενισχύει τη γεωπολιτική, οικονομική και πολιτιστική παρουσία της Ελλάδας στην Ευρώπη, στα Βαλκάνια, στη Μεσόγειο και στις χώρες της Μαύρης Θάλασσας.
- Έργο που σέβεται το περιβάλλον, τον πολιτισμό και τον άνθρωπο.
- Έργο, που λειτουργεί ως καταλύτης για τη Χωροταξική, την Οικιστική και την Παραγωγική Ανασυγκρότηση της Βόρειας Ελλάδας.

Πυλαία - Κήποι
Κόμβος Αρδανίου

Εξωτερική Περιφερειακή Θεσσαλονίκης
(Λαγκαδάς - Δερβένι)

Γρεβενά - Κοζάνη (Δ. Μακεδονία)

ΕΧΟΥΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ ΣΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ	121 χλμ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗ (92 χλμ παραδόθηκαν σε κυκλοφορία έως τον Αύγουστο του 2000)	200 χλμ
ΤΜΗΜΑΤΑ ΥΠΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ	265 χλμ
ΕΧΟΥΝ ΜΕΛΕΤΗΘΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΔΗΜΟΠΡΑΤΗΘΟΥΝ	94 χλμ
ΣΥΝΟΛΟ	680 χλμ
ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΙ ΠΟΡΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟ:	1 ΤΡΙΣ δρχ
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2000	

Το έργο χρηματοδοτείται από την:

• ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
(Εθνικοί πόροι)

• ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
(Ταμείο Συνοχής και Ευρωπαϊκό Ταμείο
Περιφερειακής Ανάπτυξης)

• ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
ΧΩΡΟΤΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ Α.Ε.

The days are whipping by at a dizzying pace. Which films do you watch? What events should you attend? Where and when do you eat? Who took your schedule? It's nowhere near time to cash in your chips...

Against the Odds

Romanian director Hanno Hoffer gave the perfect answer to the question: "Why don't we see many Romanian films?" He said: "Because there aren't any." The short film director explained that there is but one film school in his country and limited production. Undaunted, he's making another film in April.

The Greek Puzzle Piece

Actress Vicky Vouloti, who appears not only in "2000+1 Moments" but also "The Fading Light," spoke about the first film yesterday as a puzzle-like composition. "All the roles add up to one whole," she explained, "if any one were missing it would all collapse." In "The Fading Light" she plays a schoolteacher who is trying to understand why a bespeckled student keeps missing class; it turns out he's a Paganini with serious eye problems—squinting at a dazzling Chalki landscape. (At 10.30am, Greek director Vasilis Douros will discuss the well-made, child-oriented film.) As for director Mimis Kouymtzis, he didn't blink when discussing the fact

that he went ahead and made "17 to 18", a film about young people, while decades beyond puberty. He had a great time working with his young collaborators—who started off with the burning desire "to do something."

Loaded Dice

Believe it or not Florian Flicker based his zany "Holdup" on a true story. Sometime in the not-so-distant past a clumsy robber tried to rob a money-less tailor's shop. There is no clear good or bad guy in the film as the wannabe-thief appears with a ridiculous wig and fake nose, and his prisoners try to survive. The Austrian director talked about his project's exploration of the relations between men and Germany's interest in his country's film.

Pick a Card

The jury won't set up the criteria until the end for judging the 15 entries in international competition, explained jury head Jerzy Skolimowsky yesterday. The seven-member jury also isn't into chatting and collecting opinions. They are instead watching. They did agree (with some objections from one of the youngest jurors, director Fred Kelemen), in yesterday's press conference that digital technology is having a major effect on film and directors are struggling to find a new voice. Greece's Fotos Lambrinos used the podium to explain his awe at Iranian

FIRST SHOT

Π Ρ Ω Τ Ο Π Α Ρ Ο Χ

41ST THESSALONIKI FILM FESTIVAL

WEDNESDAY 15 NOVEMBER 2000 • N. 79

Placing Your Bets On Thessaloniki

Alicia Paz Garciadiego

Mark Hadzipateras

Marziye Meshkini

cinema. Mexico's Jorge Sanchez pointed out that there's a lot of momentum in his region's cinema. Meanwhile Judit Elek noted that style wasn't as important as boldness for new filmmakers.

Cheating at Roulette

One day director Jerzy Skolimowsky dreams that cinema will break the dream-barrier, and what we see on screen will replicate the way the brain jumps from one image to another. The Polish director related his efforts to tell the truth with anti-regime cinema in his early years. Skolimowsky shared stories of his first Hollywood-scale production (the somewhat disastrous Panavision "Adventures of Gerard"), drinking vodka with Jeremy Irons (to convince him to make "Moonlighting"), and use of

interiors (taking a cue from Greek tragedy's unifying place, characters and time). The director revealed that besides his talent as a director, he can be found painting on 2.5 X 1.5 meter wooden vertical slabs. In painting, there are no producers, budgets, capricious film stars on his back. There is also a film in the works—the story of Poles who go to the US and make the entire world readjust their roulette tables.

Changing the Rules

Two Iranian directors displayed the wealth of their country's new cinematic production, and their strong creative fire. First "The Day That I Became a Woman" director Marziyeh Meshkini talked about the lose-lose situation of many women in her country; they often go from children deprived of the length of their childhood to elderly women who cannot reap the benefits of gathered wisdom and respect. There are about 500 male directors in Iran, she noted and only 10 women (including niece Samira Makmalbaf). Meshkini discussed her role in setting up a rigorous film school. Her colleague, director Jafar Panahi, explained that it took the threat to return all his international prizes to festivals, for his film "The Circle" to receive a license. He explained that things are better than they were in past decades—with the independent press backing his work. Just the same he opted to make and hide copies of his work and secretly screen "The Circle" on video, when Iran's film festival wouldn't show it. Despite its international acclaim, "The Circle" (which

touches on prostitution) has not yet been shown in Iran. He added: "When you live in a circle, you learn how to get out".

Fortune-tellers

At 11am today, about 20 film professionals from state cultural and other film organizations from throughout the Balkans will discuss the conclusions of their second meeting this week.

Trust Your Instincts

As the festival-related parties (see Warehouse C last night, circa 3am) and

lunches begin, festival-goers have realized that there's more to life than cinema. Yesterday artist Mark Hadzipateras launched the festival-sponsored exhibit "One Time, One Dream" at the Kalfayan Gallery (Mitropoleos 72). Take a break from the movies to check out his work, which is known on both sides of the Atlantic for its fun and wit.

Quote/Unquote

"New filmmakers think film is a lot of trucks and wardrobe. It's absurd."—Mexican producer Jorge Sanchez on young directors.

"We are still waiting for the James Joyce, Shakespeare or Chopin of cinema."—Director Jerzy Skolimowski.

Angelike Contis

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 79 ΤΕΤΑΡΤΗ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2000

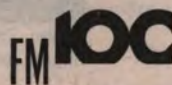
ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΟΥΚΑΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΟΦΙΑ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ, ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΖΩΡΜΠΑΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΑΙΤΣΗΣ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΕ,
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΞΟΦΑΝΙΔΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΙΛΑΝΙΔΗΣ, ΒΟΥΛΑ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΥΛΑΙ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΑΚΙΑ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΤΚΟΖ-ΕΝΤΥΡΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΑΦΩΝΙΑ